

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEG
O. ANTE ANTIĆA

GOD. 18 (1988)

③

DOBRI OTAC ANTIĆ

IZ SADRŽAJA:

- * Kršćanska svetost
- * Proglašenje blaženih i svetih u našem stoljeću
- * Franjevački novicijat – otok na otočiću
- * Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića
- * Iz kronike Vicepostulature
- * Petar Barbarić – primjeran štovatelj sv. Josipa

**DOBRI
OTAC Antić**
Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg
o. Ante Antića
God. 18 (1988) Broj 3

Naslovna strana:

O. Antić na jednom crkvenom obredu u kapeli Gospe Lurdske u Zagrebu godine 1963.

Tekst izvješća o. Antića o Visovcu na zadnjoj stranici korica:

»..Visovac je po prirodi tako zgodan i ubav i jednostavan da je kao stvoren za novicijat. Drugi još jači razlog jest: sv. prilika Bl. Dj. Marije Majke Milosti koja se na Visovcu štuje. Baš u svetištu Majke Milosti ima biti naš novicijat...«

Visovac, 10.XII.1939.

Fra Ante Antić

S A D R Ž A J

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Teološka razmišljanja o svecima	2
Kršćanska savršenost	3
Beatifikacija i kanonizacija	
Proglašenje blaženih i svetih	
u našem stoljeću	4
Crnice iz života o. Antića	
Franjevački novicijat - otok na otočiću	6
Duhovni lik o. Ante Antića	
Živjeti životom Marijinim (nastavak)	8
Govori i predavanja o o. Antiću	
Iz govora o. Luke Livaje	
4. ožujka 1988. god.	9
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića	11
Iz Vicepostulature	
Iz kronike	14
Obavijesti	15
Spomendani o. Ante Antića	
O. Ante Antić u Imotskome	16
O o. Ante Antiću u Zap. Berlinu	18
»Antićevo trodnevљe« u župama Gradac	
i Brist	20
I u Tučepima slavljen »Antićevo dano«	23
O. Antić na programu proslave 300. obljetnice	
crkve Marijina Uznesenja u Mirloviću	24
»Antićevo trodnevљe« u Sumartinu	25
Štovatelji o. Ante Antića pišu	27
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	28
Drugi Božji ugodnici	
Petar Barbarić - primjeran štovatelj	
sv. Josipa	30
Naši pokojnici	32

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB – Uređuje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 – Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja preplata 3.000 din. Pojedinačni broj 750 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. – Tisk: ERA-TITOVO VELENJE.

Konstantin Dragoš Vrdoljak
urednik

Konstantin Dragoš Vrdoljak
član u Uredništvu - ZAVALIŽNICA I AKTOVOST
član u Uredništvu - ZAVALIŽNICA I AKTOVOST
član u Uredništvu - ZAVALIŽNICA I AKTOVOST
član u Uredništvu - ZAVALIŽNICA I AKTOVOST

IVO JE MOJE MIŠLJENJE

Protekle su upravo dvije godine kako sam preuzeo dužnost vicepostulatora u kauzi služe Božjeg o. Ante Antića i uredništvo našega glasila, a godina dana da je u Vicepostulaturi počela raditi s. M. Asumpta. Za to vrijeme morao sam više puta usmeno odgovarati na pitanje mnogih štovatelja o. Antića kako stoji njegova kauza i kada se možemo nadati proglašenju o. Ante blaženim?

Na prvo pitanje vrlo kratko želim odgovoriti i ovim putem vjerujući da to zanima i sve druge Antićeve štovatelja i čitatelje ovoga lista.

Kako stoji kauza o. Antića?

Vrlo je teško dati sasvim točan odgovor. Mnogo je lakše kazati što se za nju poduzimlje. Ako ipak moram iznijeti svoje mišljenje, odgovor je pozitivan: stoji dobro. Duhovni je profil o. Ante Antića takav da se može staviti i na naše oltare. On i današnjim ljudima ima što reći. S druge strane, postoji u narodu glas da je on za života bio svet i da Gospodina po njegovoj intervenciji šalje razne milosti i uslišanja neba. Bojati se je, međutim, da duhovni lik ovog Božjeg ugodnika ne izblijedi iz sjećanja ljudi i da nebo ne prestane slati razne milosti, budući da se malo moli. Jedno i drugo značilo bi svršetak kauze, tj. neuspjeh.

Da se to ne dogodi, dragi štovatelji o. Antića, molimo Vašu pomoć i suradnju. Pokušajte i sami još bolje upoznati toga »velikana našega doba«, kako netko zgodno napisala o. Antića. Utječite mu se u Vašim potrebama, a kada primite koju milost, odmah nam javite.

Poradite na tome da ga upoznaju i oni koji do sada za nj nisu čuli. Uputite ih da mu se utječu u svojim potrebama i da mole za njegovo proglašenje blaženim.

Vama i njima nudimo naše glasilo. Unatoč različitim teškoćama, posebno financijskim, uz Božju pomoć evo na vrijeme izlazi i treći ovogodišnji broj. Zadržao je fizionomiju dvaju prethodnih brojeva, a novo gradivo je raspoređeno u iste već otprije vam poznate rubrike.

Čitajući ovaj broj i sami ćete se u to uvjeriti.

U rednik

1

TEOLOŠKA RAZMIŠLJANJA O SVECIMA

Po čemu je Crkva sveta?

Svima nam je dobro poznato da se u našoj Crkvi kao drugi bitni atribut ili bitna oznaka pripisuje svetost. Crkva je jedna i »sveta«. Ali ako pogledamo stvarni život u Crkvi, lako ćemo zamijetiti da je on vrlo često u pravom kontrastu s tom njezinom oznakom. Grijeh, zloča, neispunjavanje obveza, kukavičluk itd. pojave su u Crkvi kao i na ovom svijetu općenito. Crkvu pritišću ne samo privatni grijesi njezinih članova, već često puta i kolektivni grijesi. I II. vatikanski koncil čak izričito tvrdi da u krilu Crkve postoje grješnici, pa je potrebno da se ona trajno pročišćava pokorom i duhovnom obnovom. U dogmatskoj konstituciji o Crkvi »Lumen gentium«, br. 8, veli se: »Ali dok Krist, 'svet, nevin, neporočan' (Heb 7,26), nije poznavao grijeha (2 Kor 5,21), nego je došao da zadovolji samo za grijene naroda (usp. Heb 2,17), Crkva, koja u svom krilu obuhvaća grešnike, u isti mah sveta i uvijek potrebljana čišćenja, neprestano vrši pokoru i obnovu.«

No unatoč tome Crkva je stvarno i u punom smislu sveta. A na čemu se ta svetost temelji? – Teološki govoreći prvi i zadnji temelj svetosti Crkve jest njezin odnos s trojedinstvenim Bogom, izvorom svake svetosti. U svome provijesno-spasiteljskom djelu Bog stvarno posvećuje svijet i čovječanstvo pomoću svoga »svetog naroda«, a taj je u ovom povijesnom trenutku Kristova Crkva. Ona je sveta od apostolskih vremena budući da je sredstvo s kojim Bog ostvaruje vlastitu volju da spasi svijet. Drugim riječima, Crkva je sveta jer preko nje Bog postaje prisutan u svijetu. Ona je zajednica koja neprestano ima biti očitovanje blizine Božje. Ona je tijelo koje se uspinje prema Glavi, narod u hodu, hram još u gradnji, sakramenat koji treba podijeliti svim naraštajima.

Nadalje, Crkva je organizam koji u trajnom procesu tijekom svih vječova posvećuje sam sebe. A taj se proces ostvaruje najviše putem kreposnog života njezinih članova.

U vezi s time treba reći da svi članovi Crkve posjeduju određenu objektivnu svetost, a mnogi se, s manjim ili većim uspjehom, trude da postanu sveti i u subjektivnom smislu riječi. Među tima u svim razdobljima Crkve bilo je i onih koji su taj proces vlastitog posvećenja provodili na senzacionalan način i pred očima sviju. To su sveci! – Oni su od Crkve odobreni »službeni način« na koji se u svijetu odražuje njezina svetost. Sveci su, kako netko zgodno reče, »reprezentacija kršćana« (H. Urs v. Balthasar) i »živi spomenici« kršćanske ideje i pojave (W. Nigg).

A kao takvi sveci su i vitalna potreba Crkve. Oni su utjelovljeno svjedočanstvo njezine svetosti. Oni su, kako opet netko zgodno reče, gramatika crkvene dogmatike i teološke argumentacije.

*Priredeno prema talijanskom prijevodu
knjige Wolfganga Beinerta, DIE HEILIGEN HEUTE EHREN*

KRŠĆANSKA SAVRŠENOST

Komentari Drugog vatikanskog sabora

Koncil snažno ističe kristovski vid svetosti u Crkvi. To se ne očituje samo u činjenici da je Krist učio o svetosti, pozivao na savršenost, nego ta svetost na koju on poziva potječe od njega, on joj je ne samo uzor nego i tvorac. Tako je kršćanska savršenost, koju nam otkriva Evangelje, nešto novo. Ona je i nemoguća bez Krista i njegova djela spasenja. Zajedničarska je, komunitarna, crkvena.

Uvijek je bilo ljudi koji su težili prema moralnoj savršenosti, nastojali oko svog posvećenja. Svi ljudi imaju savjest i svijest obvezne živjeti po toj savjesti. Međutim, Koncil govori o nekoj posebnoj savršenosti, koja od Krista potječe, pa se nužno nameće pitanje: Postoji li razlika između one savršenosti koju čovjek otkriva kao imperativ svoje savjesti i ove kojoj je Krist učitelj, tvorac?

Govori se o dvjema duhovnostima, o dvjema mistikama, o duhovnosti eroса i o duhovnosti agape.

Eros je težnja prema nekom dobru koje ne posjedujemo a ono nas privlači, jer nas može obogatiti, usrećiti, nešto nam dati. Eros je težnja onoga koji nešto nema za tim što nema. Bog ne može imati eros, jer je sam u sebi apsolutna dobrota i savršenost, pa nikakva dobrota stvorena ne može izazvati njegovu težnju, želju za posjedovanjem. Čovjek, međutim, kad shvati da je Bog apsolutno Dobro, počinje težiti za tom Dobrotom, za dobrotom koje nema. On želi postići to Dobro, Boga, pa zato moli, žrtvuje se, svladava, traži – ukratko – putove i načine kako bi postigao Boga. U toj težnji čovjek može uvijek biti svjestan svoje potpune ovisnosti o Bogu i tako ostati uvijek etički ispravno orijentiran, ali može pokušavati i »nadmudriti« Boga, postići ga s nešto manje odricanja i napora, nekom »tehnikom« ... Da to ilustriramo Biblijom: Adam je htio »biti kao Bog« i povjerovao je da će to postići blagovanjem ploda s »drveta znanja dobra i zla«, a ne potpunom poslušnošću Bogu.

Kad promatramo tu mistiku eroса u Crkvi, primjećujemo da se zahvaćanjem Božje milosti čovjek ipak često odričao svoje inicijative i prepuštao je Bogu. Ali bilo je i tragedija. Upornost u onome »ići svojim putem«, ostati »vjeran svojim idejama«, dovodio je ponekad do toga da je takav čovjek s vremenom izgradio i »svoju vjeru«, pa i »svog Boga.«

Drugi tip savršenosti ili mistike, duhovnost agape, isključivo je kršćanski, evanđeoski, kristovski. Inicijativa je isključivo Božja. Bog se prvi spušta do čovjeka. On je »Bog koji dolazi«. »U svojoj dobroti i mudrosti odlučio je Bog da objavi sebe i da priopći otajstvo svoje volje (usp. Ef 1,9), da ljudi po Kristu, Riječi koja postade tijelom, u Duhu Svetom imaju pristup k Ocu i postaju zajedničari božanske naravi (usp. Ef 2,18; 2 Pt 1,4). I tako, po toj objavi nevidljivi Bog (usp. Kol 1,15; 1 Tim 1,17) u bujici svoje ljubavi zapodijeva razgovor s ljudima kao prijateljima (usp. Izl 33, 11; Iv 15, 14-15) i s njima druguje (usp. Bar 3, 38) da ih pozove u zajedništvo sa sobom i da ih u nj prigriji.« (DV 2).

»U svojoj dobroti i mudrosti« Bog je odvijeka odlučio stvoriti čovjeka, kojemu će dati ne samo »postajanje«, nego mu daruje »postojanje« da bi mu mogao ponuditi, darovati i sebe, sudioništvo u svojoj naravi, u svojoj savršenosti.

Inicijativa je Božja. Bog je planirao. On se sam nudi. A čovjek, ako prihvata tu Božju ponudu, nikako ne može ostati pasivan. Prihvaćajući sudioništvo u božanskoj naravi, prihvata u stvari sudioništvo na Božjoj ljubavi, posjeduje darovanu i prihvaćenu ljubav. Ili – ako bismo govorili rječnikom sv. Ivana – živi Božjim životom od Boga darovanim i donosi plodove toga života. A budući da je on donio taj život, to sudioništvo u Božjoj naravi, Božjoj ljubavi, i priopćuje to nama posredništvom svoga Duha, jasno je da je ta kršćanska savršenost nešto osobito, kristovsko.

I. K.

PROGLAŠENJE BLAŽENIH I SVETIH U NAŠEM STOLJEĆU

(Nastavak)

Fotografija o. Ante Antića iz g. 1950.

3. Reforme pape Pija XI.

Nakon crkvenog Zakonika iz god. 1917., o čemu je bila riječ u prošlom broju, daljnje usavršavanje pravne procedure za beatifikaciju i kanonizaciju najviše se odnosilo na povijesne kauze. Kako kod njih nije bilo moguće prikupiti usmena svjedočanstva o životu, krepostima odnosno mučeništvu Božjeg ugodnika od svjedoka očevidaca ili barem od onih koji su čuli od očevidaca (*testes de visu vel ex auditu de videntibus*), jedini je put bio da se dokazi za život, pojedine kreposti ili mučeništvo te glas o svetosti pronađu u kritičnom studiju njihovih eventualnih spisa i drugih pisanih izvora.

Zbog toga je papa Pijo XI., motu proprijem »Già da qualche tempo«, 6. veljače 1930. unutar Kongregacije obreda ustavio tzv. povijesnu sekciju sastavljenu od osoba verziranih u povijesnoj i hagiografskoj znanosti. A zadatak joj je bio da prikuplja, kompletira i kritički istražuje sve pisane izvore koji se odnose na povijesne kauze.

Devet godina kasnije, 4. siječnja 1939., po nalogu istoga Pija XI. Kongregacija obreda objavila je »Norme kojih se treba držati u redovitim informativnim postupcima kod povijesnih kauza«. Prema njima svi dokazi i svi pisani dokumenti koji se tiču jedne povijesne kauze odmah od početka trebaju biti prikupljani u informativnom postupku za koji je snagom svoje redovite vlasti nadležan mjesni biskup – ordinarij. On će to povjeriti komisiji od tri vješta povjesničara, koja će kasnije trebati i sudske saslušati kao svjedoke po dužnosti (*testes ex officio*).

S tom je odredbom u povijesnim kauzama zapravo dokinut apostolski postupak, što ga je propisivao crkveni Zakonik iz god. 1917., a o kojem je bilo govora u prošlom broju. Drugim riječima, ostao je u prvoj fazi procesa jedan jedini »postupak za pribavljanje dokaza«, a obavlja ga mjesni biskup snagom svoje redovite vlasti (*auctoritate ordinaria*).

Tijekom sljedećih tridesetak godina ova naoko skromna reforma Pija XI. urodila je velikim plodovima; i to ne samo po tome što se nakon nje pokrenulo stotinjak kauza koje su bile mrtve, već posebno zbog toga što je pridonijela da se s većom kritičnošću prihvaćalo i ocjenjivalo različite pisane dokumente. A to je malo pomalo dovelo i do toga da se počelo razmišljati i predlagati da se ne samo povijesnim, već i suvremenim kauzama dadne jača povijesno-kritička impostacija i da se i za njih uvede jedan jedini istražni postupak, koji će u svojim biskupijama obavljati pojedini biskupi.

4. Novi koraci pod pontifikatom Pavla VI.

Za vrijeme svoga pontifikata ovaj je papa izdao dva vrlo važna dokumenta koji se tiču kauza blaženih i svetih: 19. ožujka 1969. objavio je motu proprio *Sanctitas clarior*, a 8. svibnja iste godine apostolsku konstituciju *Sacra Rituum Congregatio*.

S motu propijem *Sanctitas clarior*, kako tamo stoji, Papa želi pomoći da se temeljitiće i ekspeditivnije obavi istražni ili informativni postupak koji se sastoji u prikupljanju dokaza. Time je stvarno ozakonio ono što se ozbiljno pomisljalo šezdesetih godina ovoga stoljeća, tj. da se u cilju pravodobnog prikupljanja svih korisnih dokaza u jednoj suvremenoj kauzi ujedini nekadašnji informativni i apostolski postupak u jedan jedini postupak što ga na temelju svoje redovite vlasti obavlja mjesni biskup uz prethodnu dozvolu ili tzv. »Ništa ne smeta« (*Nihil obstat*) sv. Stolice.

Glavni razlog ovoj zakonskoj odredbi stoji u činjenici da su se apostolski postupci obično obavljali s velikim zakašnjenjem, pa često puta, npr., nije bilo moguće saslušati svjedoke očevide, budući da su već pomrli. A da se s druge strane ipak spasi načelo da je nad proglašenjem blaženih i svetih nadležna samo Apostolska Stolica, motu proprio određuje da biskup, koji inače po svojoj službi vodi kauzu u njezinoj prvoj ili istražnoj fazi, prije otvorenja mora informirati Sv. Stolicu, navodeći razloge koji opravdavaju otvorenje kauze, i od nje dobiti *Nihil obstat*. Na taj način procesi će biti solidnije zasnovani i neće se otvarati tamo gdje ne postoji solidna nada da će uspjeti.

U motu propriju *Sanctitas clarior* stoji i to da ovaj »jedini istražni postupak« obuhvaća: 1) ispitivanje spisa sluge Božjeg, 2) njegov život i kreposti odnosno mučeništvo i 3) istraživanje neštovanja, tj. da mu se nije davalo štovanje kojim se smiju častiti samo proglašeni blaženici i sveci. Novost je, dakle, posebno u tome što se inzistira da se s istim marom s kojim u povijesnim kauzama treba prikupiti i istražiti sve spise koji se odnose na kauzu, to isto treba učiniti kod suvremenih (nepovijesnih) kauza.

U vezi s motu proprijem Pavla VI. korisno je još posebno istaknuti da se izravno odnosi samo na suvremene kauze, a ne na one povijesne. Ove, naime, kako smo gore već spomenuli, već su providene godine 1939. »Normama ...« koje je po nalogu Pija XI. objavila Kongregacija obreda. Po mišljenju stručnjaka, međutim, makar se u *Sanctitas clarior* to ne kaže, biskupi su od sada dužni i prije otvorenja jedne povijesne kauze obavijestiti Sv. Stolicu i od nje dobiti *Nihil obstat*.

Za vrijeme svoga pontifikata, kako smo gore napomenuli, Pavao VI. izdao je i apostolsku konstituciju »*Sacra Rituum Congregatio*«. S njom je namjesto dosadašnje Kongregacije obreda, koja je bila zadužena i za proglašenje blaženih i svetih, ustanovio dvije kongregacije: Kongregaciju za bogoslužje i Kongregaciju za kauze svetih. Uisto vrijeme s ovom apostolskom konstitucijom ponešto je promijenjena i procedura po kojoj se, pošto je kauza nakon istražnog postupka stigla u Rim, odvijao rad na samoj kongregaciji.

Završavajući vremenski odsjek pod pontifikatom Pavla VI. treba reći da se ni norme motu proprija *Sanctitas clarior* niti one iz drugoga dijela apostolske konstitucije *Sacra Rituum Congregatio* nisu u praksi primjenjivale onako kako je zakonodavac zamislio, budući da su se za pojedine slučajeve odmah počele tražiti dispenze ili specijalne ovlasti koje su dokidale pojedine točke ovih dokumenata. Isto tako nisu se poštovale ni neke druge odredbe koje su kasnije izdavane; kao, npr., pismo državnog tajnika prefektu Kongregacije za kauze svetih od 16. siječnja 1979. ili odredbe same Kongregacije za kauze svetih od 24. veljače 1979., koje se odnose na poslove što ih treba obaviti prije otvorenja jedne povijesne kauze.

Zbog svega toga osjetila se potreba da se pristupi potpunoj organičkoj reviziji cijelog zakonodavstva i prakse proglašenja blaženih i svetih. Toj je potrebi, a i želji mnogih, udovoljio sada vladajući papa Ivan Pavao II. godine 1983. O tome u našim daljnjim izlaganjima.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastavit će se)

»Nas ne mogu spasiti samo nova saznanja ili znanstvene formule (premda je napredak potreban), nego cjelovite ljudske osobe na sliku Kristovu, sveci Božji, koji žive za Boga i čovjeka, koji u ljubavi služe i trpe.«

(*Pastoralni listić*, 31.1.88.)

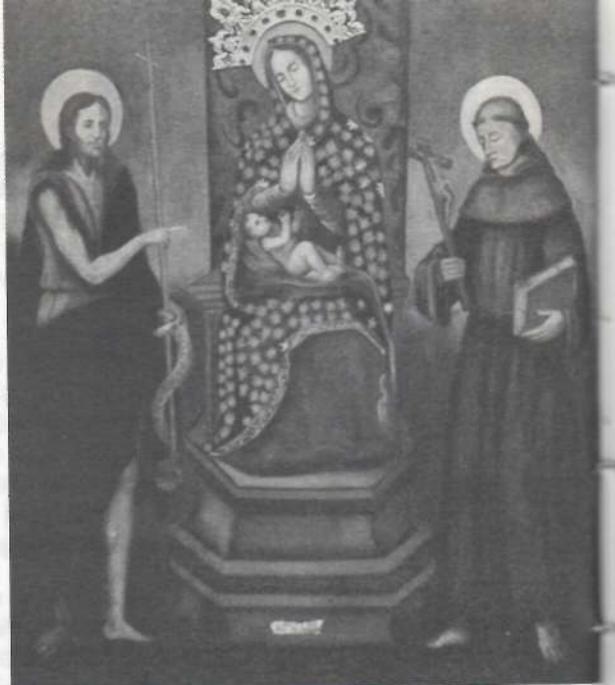
U ovoj se seriji pogledavamo život i delo sv. Ante Antića u svjetlosti njegovih slike i crteža. U posljednjem članku učitavamo učenja o sv. Antu i njegovim učenicima.

FRANJEVAČKI NOVICIJAT – OTOK NA OTOČIĆU

O Visovcu, otočiću na rijeci Krki, davno je zabilježeno da je »prebivalište svih kršćanskih kreposti, savršenstva i čudorednosti, najuzvišenije bratske sloge i ljubavi ...«. Taj kutak mira, odmorište namjernicima i prebivalište zaljubljenika Ljepote, smješten je između Roškog slapa i Skradinskog buka, usred jezera negdje duboka i do 60 metara. Nekoć su ga zvali *Lapis albus* – Bijela stijena, ali je uvijek bio Visovac – otočić s kristalnim pogledom u visine, uporištem na putu kojim se ide k Dobroti.

6

Gospa Visovačka

Franjevački samostan i crkva, opasani visokim stablima, poziv su na sabranost, na smirenost i jednostavnost. Tako je bilo nekoć, kada su se u XIV. stoljeću na otočiću nastanili pustinjaci sv. Augustina, a zatim su na otok stigli (oko 1445.) franjevci iz Bosne. Od god. 1568., uz male prekide, do danas na franjevačkom je Visovcu novicijat. Prikladnijeg mjesa za pripravnike koji su željni živjeti i djelovati naslijedujući Asiškog siromaha jedva se može igdje naći. U tome se slažu svi posjetitelji, povjesničari i radoznalci.

Samostan je svojevrstan otok na mirnom otoku koji upućuje na poniranje u sebe. Možda je i svaki novak na svoj način otok u šumu nabujalih voda koje rijeka života valja sa sobom – otok u nasrljivosti svagdašnjice.

Jednoga rujanskog dana 1911. stigao je na Visovac mladić Ante Marko Antić. Stigao je na Gospin otočić: »Otočić s dvije čudotvorne Gospine slike. Jedna se nalazi u samostanskoj crkvi, druga u kapelici na obali.« Nije mladić bio bez zaštite: pratilo ga je i dočekalo majčinstvo Marijino.

Ante Antić navršio je osamnaest godina i VI. razred Franjevačke gimnazije u Sinju. Želi postati franjevcem i moli Provinciju da ga primi u novicijat i pribavi mu habit, jer to ne može učiniti obitelj. Lječnička svjedožba, koju je po propisima morao molbi priložiti, upućivala je na to da je bio mršav, slabiji, i da djeluje iscrpljeno. Stoga je i nastalo pitanje da li će uopće biti primljen u novicijat. O tome je on osobno sačuvao izjavu fra Ante Cikojevića iz 1915. On mu je tada rekao: »Kad se o tebi radilo da podšeš na Visovac u novicijat, starješinstvo je bilo iz početka protivno da te primi u redovnički stalež zbog bolesti. Kasnije je konačno pristalo da budeš primljen u Red i podšeš u novicijat.« – U životopisima o Antiću ponavlja se riječ o kolebljivosti poglavarnstva i konačna odluka: »Primit ćemo ga, pa ako i umre, neka umre među nama, jer je jako dobar.«

Imajući to pred očima, negdašnji slabunjavci mladić u punoj zrelosti svojega redovništva zabilježit će pred samu smrt: »... ostao sam sasvim miran na te riječi i u duši sam osjetio veliku zahvalnost prema Provinciji koja me je takva primila. Sinula mi je tada misao, ako bih igda u životu nešto učinio, sve bih to posvetio Provinciji ...«

Nakon obavljenih duhovnih vježbi 17. rujna 1911. provincijal Provincije presv. Otkupitelja obukao je u visovačkom samostanu u franjevačko odijelo 11 klerika-novaka, a među njima i Antu Antića.

Dobro je pripomenuti i zamiljivost koju donese Antićevi životopisi, a koja se odnosi na početak njegova novicijata. U ono su doba mladi

Stari dio samostana zvani »Babuša« s gustom

franjevački pripravnici pri ulasku u novicijat dobivali nova imena. Slobodnog izbora nije bilo, već im je imena redovito davao učitelj ili meštar novaka. Te je godine dugogodišnji meštar Daniel Klarić napisao na papiriće koliko imena koliko je bilo mladih pripravnika. Koje ime netko izvuče, tim će se i zvati.

Ante Antić tri put je izvlačio papirić, ali je svaki put na njemu stajalo ime fra Ante. I meštar Klarić s tim s konačno složio. Tako je Ante Antić i dalje zadržao ime Čudotvorca iz Padove, što ga je po zavjetu roditelja dobio već na krštenju.

Što se u trenucima početka novicijata događalo u dubinama novoga, mladog franjevačkog pripravnika – nitko nije doznao, niti je on komu povjerio. No, po njegovu vladanju vidjelo se da je mladić odmah krenuo prema visinama, na Bijeloj stijeni klesao je svoj lik.

Započeo je davnoga rujanskog dana svagdašnji novicijatski život, sav prožet odricanjem, molitvom, pripremom za redovnički i svećenički život.

Visovačke dane sačuvao je fra Ante u sebi, pa je mogao s punim pravom govoriti riječi:

*Divno mjesto svetih uspomena,
Ti svetištu molitve i mira,
Proslavljeni od davnih vremena.*

(Stj. Zlatović)

ŽIVJETI ŽIVOTOM MARIJINIM

(Nastavak)

Jako liturgijsko vrijeme korizme proživiljavao je o. Antić s mnogo nježnosti. S mnogo svete finoće i tankočutnosti prema muci Spasiteljevoj i velikim Marijinim bolima očekivao je korizmu i poticao druge na pobožno vježbanje u sjedinjenju s Blaženom Djemicom: »S Marijom budite udruženi u ljubavi, u trpljenju, u mukama, borbama i svladavanju sama sebe.«

»Budite dobri s Marijom ... Nemojte je žalostiti. Osjećajte s Njom i budite veoma, veoma fini i delikatni prema njoj. Uđite u njezinu srce i njezinu dušu i suošćeajte s njom, proživljujući njezinu muku i bol. Poklonite joj svu ljubav, svoju volju, svoj »ja«. Neka vas oblikuje po svome Prečistom Srcu« (10. IV 1954).

Mjesec svibanj i mjesec listopad bili su za o. Antu posebni Marijini dani.

U mjesecu svibnju on se raduje blagdanu Pogođenja Marijina, Blažene Djevice Marije, koja je svoj apostolat započela pohodom tetki Elizabeti. O. Ante želi da razmatranje o tome događaju obogati sve koji u Mariji mogu naći uzor majčinske ljubavi, dobrote i susretljivosti potrebne za duše koje su im povjerene. O. Ante piše: »Danas smo započeli mjesec svibanj, mjesec naše Majke i Kraljice. Oh, kako bih želio da na vas pogleda naša nebeska Kraljica, da vas ovog mjeseca pohodi s Isusom kako je pohodila sv. Elizabetu, da vas Isus očisti kako je očistio Ivana, da vas napuni Duhom Svetim kao Ivana. Ja ču moliti cijeli ovaj mjesec za tu milost. A vi se prikazujte Bogu u zajednici s nebeskom Majkom. Svaki dan uzmite jedno otajstvo krunice, razmatrajte ga i po njemu živite. Sjetite ga se ujutro, popodne i uvečer!« (1. V. 54.)

O Antiću želio je da se otajstva krunice proživljavaju jer je krunicu i kao molitvu uvelike cije-

nio, poticao je i druge na tu pobožnost, napose u mjesecu listopadu: »U mjesecu smo svete krunice – piše on. Krunica je najbolji brevijar svake kršćanske duše. Najbolja pobožnost Mariji jest dnevno moljenje svete krunice.« (13. X. 64.)

Blagdane Blažene Djevice Marije o. Antić proživiljava s djetinjom nježnošću i predanjem Mariji, te i druge duše na to navodi. O. Ante piše: »Za veliki blagdan Uznesenja Marijina u nebo, promislite što u vašem životu znači Maria. Obnovite se i budite svaki dan bolji u svome duhovnom životu.«

Za blagdan Bezgrešnog Srca Marijina sve poziva na posvetu Srcu Marijinu u Grignonovu duhu. On piše: »Predajem vas Bezgrešnom Srcu Marijini. Za svetkovinu njezina Bezgrešnog Srca pomno se pripravite, obnovite posvetu njezinu Prečistom Srcu u Grignonovu duhu i sve joj predajte željom i odlukom da naslijedujete i pomažete to srce, da ono pobijedi, zavlada ljudskim dušama« (18.8.59).

U ovoj našoj tako dragoj Marijinoj godini divimo se marijanskoj pobožnosti i predanju Mariji o. Antića. Zadivljeni smo također brigom o. Antića za duše koje je vodio do intimnog sjedinjenja s Marijom, da ih po tom sjedinjenju s Majkom dovede do Sina. U tome o. Antić može zaista svima biti uzor.

Sve gore nabrojene pobožnosti i štovanja, a nadasve posveta Mariji, nalaze svoj »izvor« u knjižici Bl. Grignona od Montforta, koju je o. Antić toliko prelistavao i proučavao da je požutjela, sva izlizana od upotrebe.

Sve spomenute pobožne vježbe dovele su o. Antića do najužeg sjedinjenja s Blaženom Djemicom, tj. do unutarnjeg neprekidnog raspoloženja po kojemu se njegova duša uvijek upravljala prema Blaženoj Djevici s namjerom da je štuje, zaziva, naslijeduje. Takav život uskog sjedinjenja s Blaženom Djemicom dovodi dušu da živi »životom Marijinim«, s Marijom i po Mariji, da čovjek postaje Marijino dijete.

O tom životu uskog sjedinjenja o. Ante Antića s Blaženom Djemicom bit će govora u sljedećem broju Glasila.

O. Ladislav Marković, OCD

**IZ GOVORA O. LUKE LIVAJE
NA SPOMENDANU
23. OBLJETNICE
SMRTI O. ANTE ANTIĆA
U Zagrebu, 4. III. 1988.**

Dan smrti ugodnika Božjih jest dan veselja, dan kad je čovjek spoznao i ugledao svjetlost onog Sunca koje ne zalazi. To je i za Crkvu uvi-jek bio dan radosti, jer je u svojoj djeci gledala postignutu svoju svrhu, a oni, uže sjedinjeni s Kristom, jače utvrđuju Crkvu u svetosti, i ople-menjuju štovanje koje ona ovdje na zemlji iska-zuje Bogu i na mnogo načina pridonose njezinoj duhovnoj izgradnji. Dan smrti ugodnika Božjih jest dan Crkve, paradoks za ovaj svijet, a za nas putujući braću, nas vjernike, dan zajedništva s braćom koja su usnula u Kristovu miru i koja nas sada s njime intimnije povezuju.

U ovom smislu moramo promatrati i smrt našeg dobrog oca fra Ante Antića, čovjeka koga smo poznivali, redovnika u čiju smo se svetost za cijelog njegova života uvjerali i o čemu svjedoče mnogi i 23 godine nakon njegove smrti. U te 23 godine nebrojene su se duše Bogu utjecale i po njegovu zagovoru dobivale milosti i ohrabrenja u svom kršćanskom životu. Tko to može nijekati ili u to posumnjati? Dosta bi bilo porazgovoriti s tolikima od vas ovdje i s tolikim dušama koje se ubrajaju u njegove štovatelje. Makar vrijeme odmiče, njegov lik još nije potamnio. Njegova svetost još nije usahnula. Vrijeme ne može nikada obeslijeniti ili umanjiti veličinu sveca, jer je njegov život uvijek svijetla i privlačna duga koja spaja nebo sa zemljom i vje-čito govori o smislu ovozemnog našeg života...

Braćo, večeras bih ukratko progovorio o o. Antiću pod jednim posebnim vidom, makar je to od pojedinih propovjednika ili pisaca na ovaj ili onaj način doticano.

Pošto je zatim istaknuo čovjekovu naravnu težnju da dođe do prvog izbora, citirajući Fran-coisa Mauriaca i sv. Augustina, rekao je:

Otac Antić upravo je to bio. Istina, on je ostvarivao i druge strane kršćanskog života, ali mi se čini, da je u prvom redu putokaz prema Bogu. Sam se trudio da u svom vlastitom životu, u osobnom posvećivanju, pronalazi načine, bira sredstva pomoći kojih se može dospjeti bliže do izvora, tj. do Boga. Isto tako bio je onaj koji je ljude nastojao staviti na put koji vodi počelu. U čovjeku je tražio i želio probuditi one zamrle snage koje nas dižu na veću duhovnu razinu, na neminovnu čežnju za istinom. Odatile njegova tolika i dugotrajna borba kod pojedinaca da bi u tom uspio. Kad bi se nekog dohvatio, teško ga je puštao. Usprendio bih to s radio-prijemnikom. Kad se mi trudimo da uhvatimo neku radio-stanicu, pa biramo sad jedne, sad druge valove, uvjereni smo da postoji mogućnost da uspije-mo, jer smo sigurni da stanica odašilja, a prijem-nik ima sposobnost primanja. Samo treba strpljivosti i ustajnosti. Tako je postupao otac Antić. On bi zadirao u dubine svačje duše. Zar nije to radio i Spasitelj Isus Krist kad bi rekao: »Tko ima uši da čuje, neka čuje«, tj. tko ima sposobnost.

A tu sposobnost da shvati i prihvati Božju riječ ima svatko.

O. Luka je zatim napomenuo da je zadnji crkveni koncil, govoreći o svećima, posebno istaknuo da su sveci živi primjeri i putokazi kršćanskog života. Oni nas približuju Kristu, koji je izvor i glava svake milosti i života. Zatim je nastavio riječima:

Braćo i sestre!

Cijeli život našeg oca Antića bio je u stvari: ljudima otkrivati i pokazivati Boga, Počelo, Izvor i Svrhu ljudskog života. On je veoma bio svjetan u kojoj se situaciji nalazi današnji čovjek s obzirom na vjeru, moralni život i svoje ljudsko dostojanstvo, i kako mu je otežan pristup k Bogu i silaženje u njegovu intimu. Stoga je otac Antić baš na tom planu pokazivao svoje svetačko umijeće, svoju ljubav prema onima koji su u njemu dolazili iz svojih duhovnih potreba. Svakome je on pristupao onako kao što je to dotični htio i kako mu je odgovaralo. Tko se ne sjeća onih njegovih bistrih očiju i onih zapitkivanja: »Brate moj, brate moj, sestro moja, sestro moja«, te njegova prodornog gledanja, kao da je htio sići u nutrinu i tu se s čovjekom susresti i kod tog susreta s njime porazgovoriti.

Sjećam se i ja tih njegovih pogleda. Čovjek je imao osjećaj kao da te čita, kao da otkriva u tebi ono tebi nepoznato i da se kroz taj njegov pogled nečega i oslobođa. I što god bi više on gledao, i ponirao u dubinu čovjeka, time se i dotični više otkrivalo. Stjecao se dojam da taj čovjek mene poznaje, da pred njim nemam što kriti. Ja mu moram biti iskren. Pred njim ne smijem ništa tajiti. Što je to drugo bilo nego približavanje Izvoru. Koliki su se na taj način kod njega više približili Bogu? Stabilizirali svoj odnos s Njim, povratili se u svoj unutarnji mir. Da! Moram li spomenuti koliki su baš kod oca Antića istresli breme svojih grejha u skrušenim isповijedima, tj. prestali plivati nizvodno, oslobadali se mentaliteta mase i odlučno se okrenuli prema gore, prema životu koji je naporniji, u kojem se čovjek mora mnogočeg odreći i odricati se. Ono što pojedinci, kao sv. Augustin, sami u sebi nisu mogli otkriti, tj. Boga u sebi, Vječnu ljepotu i Ljubav, to im je pomagao otac Antić.

10

Tu je on bio neumoran, pa i u svojoj najtežoj bolesti. I onda kad mu je iz zdravstvenih razloga bilo zabranjeno preveliko isповijedanje, i kontaktiranje s njemu povjerenim dušama, on je ipak želio ljudima pomoći. Sjećam se jednog takva događaja. Otac gvardijan, tadašnji starješina samostana, ovdje sada nazočan svima nama klerikalcima zabranio je dolaziti k ocu Antiću na isповijed ili bilo kakvo drugo savjetovanje. A i njemu je to priopćio. Ja sam jednom takvom zgodom pokucao na vrata sobe oca Antića. Čim me je ugledao, odmah je upitao: »Brate moj, brate moj, što ti je?« Odgovorio sam: »Oče magistre (tako smo ga svi zvali, makar on tada nije bio aktualni magistar), ja bih se želio isповijediti i s vama porazgovoriti, ali otac gvardijan je zabranio.« On se nasmiješio. Znao je on za tu zabranu. Ali je ipak rekao: »Brate moj, ja te ne mogu odbiti, Bog je tu.« Jasno, očinsko njegovo srce, koje je kucalo za Boga i koje je kucalo za brata koji je u njemu dolazio, nije nikada moglo prestati pokazivati tu svoju ljubav i put kako se i na koji način približiti Gospodinu.

Braćo i sestre! Evo, 23 godine nakon njegove smrti njegova je prisutnost ovdje među nama. Mi koji ga se sjećamo i koji smo ga poznavali u svakom slučaju vidjeli smo u njemu čovjeka Božjega, putokaz koji nas vodi k njemu, k Izvoru života, Kristu Isusu.

Zar mi nismo danas u situaciji da nam je teško naći put, da nam je teško naći Izvor, da nam se teško približiti Bogu?! Sveči su tu. Mi imamo takav divni primjer uzorna Božjega ugodnika, izvanredna Božjeg čovjeka, koji je sav svoj život uložio u to da bi ljudi približio tom Izvoru i da bi im pokazao pravi smisao našeg ljudskog, često puta nama svećenicima i redovnicima našeg svećeničkog i redovničkog života. I u tome je imao mnogo uspjeha. I danas mu se u tome možemo uteći.

I danas mu se možemo povjeriti. I siguran sam da će nam pomoći da se približimo Bogu – Izvoru, da nađemo svoj nutarnji mir. Samo, brate i sestro, na meni i na tebi ostaje hoćemo li taj korak učiniti, penjati se uzvodno, putem svećaca, putem oca Ante Antića, čije se godišnjice smrti danas spominjemo. Amen.

UVJEREN SAM DA JE POPUT SV. FRANJE PROVODIO SAVRŠEN ŽIVOT PO EVANDELJU

Kad sam kao bogoslov boravio u Zagrebu, k nama je onih godina u Dubravu dolazio o. Ante Antić, pa smo se kod njega redovito ispovijedali. Bili su to nezaboravni susreti. Još uvijek mi lebdi pred očima lik tog poniznog, uvijek veselog i duhovno bogatog redovnika. U mene je utisnuo duboki pečat svoje iskrene ljubavi prema našem Spasitelju i Djevici Mariji.

S duhovnim očima u čovjeku je znao pronaći stvari za koje je – sasvim sam siguran – mogao saznati samo po Duhu Svetom. »Sinko, klekni, ja će ti kazati ... Sinko, jesli li shvatio što sam ti želio reći ...?« Tim je riječima otkrivao naše slabosti i donosio uspješne recepte za popravak.

Dvije godine kasnije, poslije odsluženja vojnog roka, usput sam se ponovno navratio k njemu. Zbog bolesti fizički je bio jako iscrpljen, ali duhovno vrlo svjež. »Sinko, kako si? Jesli li odslužio? Dobro. Sada znaj ...« Ništa mu nisam kazao, a on mi je sve »izrecitirao«. – »Ali, pater, ja ne mogu ...« – »Sinko, sve će biti, nastoj ... , ja će ti se moliti za tebe.« I bilo je sve u redu! To je bio naš zadnji susret.

Iz moga iskustva s njime u savjeti sam uvjeren da je otac Antić, poput svoga duhovnoga oca sv. Franje Asiškoga, provodio savršeni život po svetom Evandjelu. Vrlo se radujem što se radi na njegovoj beatifikaciji. Daj Bože!

P. Pavel Košir, OFMCap. – Maribor

PRAVEDNIK MOJ ŽIVI OD VJERE

Znam da je za proglašenje blaženim i svetim našeg oca magistra fra Ante Antića potreban pečat Crkve. No, on koji je bio za života, kako smo ga zvali, »živi svetac«, posebno je to sada na nebu. U njegovu svetost čvrsto sam uvjeren još od onoga doba kad mi je bio magister u Makarskoj. A to moje osobno uvjerenje i iskustvo i danas mi daje snagu i potiče me na dobro.

Sjećam se obilato godine 1940. Prije ređenja pozvao me na duhovni razgovor. Čim sam došao u sobu, reče mi: »Sada ti, fra Ivane, muči, a ja će pokušati iznijeti tvoje duhovno stanje i mane.« Šutio sam, a otac magister započeo i iznese ovo i ono. Na kraju poslije dugih »litanijskih« reče mi s polublaženim smješkom: »Je li, moj fra Ivane, ovako kako ti reče tvoj magister?« Što mogu, pogodi nutrinu i vanjštinu bolje nego bilo koji rendgen srce i pluća.

Nakon toga susreta sve sam ispričao kolegama. Takvih slučajeva bilo je više – i kod mene i kod drugih bogoslova.

»Pravednik moj živi od vjere!« Ta vjera dala je i magisteru o. Antiću toliku strpljivost, ljubav i poniznost koja se vinula do stupnja savršenstva.

O. Ivan Belušić – Knin

MOJI DOJMOVI O ANTI ANTIĆU

S dragim o. Antonom kontaktirao sam povremeno tijekom više godina. Svaki put kad sam dolazio u Zagreb tražio sam susret s njim. Jedanput sam išao u Samobor, gdje je bio na od-

moru. Nekada mi je i pisao, ali sam – nažalost – pisma uništilo u strahu da ne dospiju u nepoželjne ruke. Ostala su samo tri vrlo kratka, koja rado ustupam.

Moji su sljedeći dojmovi o o. Antiću:

1) Sav je bio uronjen u Božju prisutnost, koja se zapažala u razgovoru, posebno za vrijeđene isповijedi i blagoslova koji mi je redovito na svršetku davao. Svoje bezgranično pouzdanje u Gospodina i u zagovor Majke Božje nastojao je prenijeti u dušu svojih sugovornika.

2) Često mi je kao svećeniku isticao da će postići određene milosti u mojim duhovnim potrebama samo ako ostvarim u potpunosti zapovijed ljubavi prema bližnjemu. On je smatrao da mnoge milosti ne dobivamo od Gospodina baš zbog toga što mnogo grijesimo protiv ljubavi bližnjega.

3) U našim međusobnim razgovorima nisam zapazio da je ikad od mene tražio nešto što bi bilo nerazborito i pretjerano. Lako je bio zahtjevan, imao je osjećaja za mjeru svakog pojedinca. On je razumio čovjeka, i to je bila njegova velika karizma.

4) Ono što mi se kod o. Ante najviše dopalo i što me je najviše potreslo bilo je njegovo veliko milosrđe prema svim ljudima. Po uzoru na učitelja Isusa Krista sagibao se s velikom blagošću nad svakom ljudskom bijedom. Nije osuđivao ljudе ni kad su počinjali velike grijehе. Dobivao se dojam da su mu najbliži oni koji su najdublje pali. Nije se sablažnjavao ni nad jednim čovjekom, nego je svakoga želio što više približiti Bogu.

5) Uvijek je u meni izazivala čuđenje činjenica kako je o. Ante, stari fratar koji nikuda nije izlazio iz svoje samostanske sobice, mogao biti toliko suvremen da se je lako uživljavao u ljudu različitih zanimanja, različite dobi i spola. Lako je i brzo prodirao u ljudsku dušu, kao da pred sobom ima knjigu u kojoj čita.

6) Kad sam jednom zgodom promišljao zbog odgovornosti duhovničke službe u zadarskoj bogosloviji i svojih ljudskih ograničenosti i slabosti dati ostavku, on mi je savjetovao: »Nemoj, brate moj ... Tvoji daci bit će ti poticaj da i ti budeš bolji ... « To nisam očekivao.

7) Osobito me privlačila duhovna širina i dobrota srca o. Ante. Uvijek me je rado primao, a znao sam da je boležljiv i da mu je potreban mir. Kao da me želio vidjeti i čuti. Gledao sam u njemu živa sveca već za života. I u susretima s njime doživio sam istinu da kršćanska prava svetost ne stvara od ljudi neka nepristupačna i daleka bića, još manje ekstravagantna i neprirodna, nego bliska i draga kao sunce što nas grije.

8) Podupirao me i hrabrio u mome publicističkom radu. Cijenio je ulogu katoličkog tiska i isticao vrijednost takva apostolata. Uvijek sam izlazio iz njegove sobe ohraben i ojačan u svakom pogledu.

9) U svom časoslovu držim neprestano fotografiju o. Antića na odru. Na poledini sam napisao: »Smatram velikom milošću da sam u srijedu 3. ožujka 1965. u 18 sati i 15 minuta bio kod umirućeg. Bio je pri potpunoj svijesti, ali u teškim mukama. Klekao sam pokraj njegova kreveta, poljubio mu svetačku ruku i zavatio od srca: »Oče Ante, preporučam se u svojim potrebama. Molite se za mene.« On me je blagoslovio i rekao: »Hoću, hoću ...«

Za svaku dobru riječ od svega mu srca hvala!

Žarko Brzić, svećenik – Silba

UZ DVADESETU GODIŠNJCU

Uskoro će biti dvadeset godina da sam s obitelji otišla u Kanadu. Na odlasku smo se nekoliko dana zadržali u Beču. Odlasci su uvijek bolni; kako zbog svega milog i dragog što ostavljaš, tako i zbog neizvjesnosti koja je pred tobom. Tako smo se i mi osjećali dok smo pokušavali razgledati Beč i biti kao i svi drugi turisti. Po danu je još bilo dobro, ali bi predvečer misli vrtoglavo letjele sad u prošlost a sad u budućnost.

Večeri smo pokušali skratiti čitanjem. Jedne od njih slučajno smo kod našeg domaćina našli na knjigu »DOBRI OTAC ANTIĆ – Treptaji srca među tvornicama«. Bio je to živo-

topis oca Ante Antića, koji je napisao Isusovac o. Ante Katalinić. Za o. Antića sam već prije čula, jer je bio isповједnik nekolicini mojih prijatelja, ali sam tek preko knjige bolje upoznala njegovu svetost, skromnost i neizmjerno povjerenje i odanost Majci Božjoj. Knjiga je ostavila takav dojam na mene i mog muža da smo se odmah počeli molići da nam bude od pomoći na putu i u novom životu koji je bio pred nama. Otač Antić je tada postao i do danas ostao dio naše obitelji. Gledajući unatrag možemo reći da nas je Božji blagoslov pratio sve ove godine. Čak kad nam se činilo da se stvari ne odvijaju onako kako smo mi željeli, kasnije se pokazalo da su promjene bile za naše dobro.

Sve ove godine u meni je rasla želja da knjigu o o. Antiću prevedem na engleski, tako da i drugima omogućim da upoznaju život tog sveca današnjice. Ali godine su prolazile! Tek sada počela sam ozbiljno raditi na tome. Uz posao, djecu i kuću ne ostaje baš mnogo vremena, ali sada kada je krenulo nadam se da neće proći previše vremena i da ćemo uz Božju pomoć naći načina da se knjiga izda. U nekom smislu to će biti moj »hvala« ocu Antiću za stalnu pomoć i podršku koju smo od njega primali sve ove godine.

N. B. – Vancouver

NJEGOV JE SVETAČKI DUH BIO ZA SVE SPREMAN

Kao stalna čitateljica glasila DOBRI OTAC ANTIĆ želim iznijeti nekoliko mojih uspomena na sluga Božjeg o. Antu Antića i posvjedočiti o tome što su ljudi o njemu mislili i govorili dok je bio u Makarskoj.

Rodila sam se na selu dosta udaljenom od Makarske. Moji su roditelji još u ono doba kad sam kao djevojka boravila s njima često pripovedjali o jednom dobrom fratu u Makarskoj i kako Gospodin po njegovu zagovoru dijeli tolika uslavljanja i milosti onima koji su hodili k njemu. I moji su roditelji išli k njemu u Makarsku.

Udala sam se u jedno selo blizu Makarske. Putujući iz sela u grad i obratno žene su pričale

o tome svećeniku: kako je dobar i svet, ali i teško bolestan, pa će ga morati voditi u Zagreb.

Jednom sam i ja pošla u samostan da ga vidim. Preko sv. mise sišao je polako u crkvu. Dobro sam ga zapamtila. Njegov svetački izraz lica i cijela njegova pojava ostali su mi duboko u pameti i srcu. Davno je to bilo, ali ja se prisjećam kao danas da su toliki tada govorili: Blago nju-mu, on je svetac!

Nadalje, sjećam se dobro da je za vrijeme rata pala bomba u franjevački samostan, razbila krov od zgrade, upala u fra Antinu sobu, zabila se u tavan i nije eksplodirala. Narod je tada govorio: »Nije eksplodirala, jer je u sobi bio svetac.«

Poslije rata radila sam na poslu blizu Veprića, kilometar i pol daleko od Makarske. Više puta putovala sam s jednom staricom koja je vodila slijepog muža i slijepog sina. Obojica su imali bijele štapove. U ono doba bilo je malo auta. Hvalili su se i blagoslivljali svećenika koji je u ratu pješice dolazio iz Makarske u Krvavici i donosio im hrane, pokoj dinar i drugo što je smogao, da im pomogne. Jednom pitam staricu: »Koji je to fratar koji Vam je pomogao?« A ona plačući veli: »To je bio fra Ante Antić. On nas je spasio da ne umremo od gladi.«

Starica se zvala Matija Beroš iz Krvavice, koja je tri kilometra daleko od Makarske. Nosila je jednu torbu na ledima, a drugu u ruci.

Jedni su kazivali da je fra Ante po Makarskoj prosio i njima u Krvavici nosio. Drugi su govorili da je gorku kavu pio, a kocku šećera, koricu kruha i drugo što je imao čuvao za srodmahne ne samo u Krvavici, već je pomagao tolumima i po Makarskoj.

Da je živa ona starica iz Krvavice, sama bi ona imala mnogo napisati. A imali bi i drugi, budući da fra Ante Antić nije bio dobar samo za isповijed, već je njegov svetački duh bio za sve spreman.

Sve što sam gore navela iznijela sam sasvim vjerno jer mi je sve došlo pred oči kao da se jučer zbilo.

Želim Vam mnogo uspjeha u radu za beatifikaciju dobrog oca Antića, koga što prije želim vidjeti na našim oltarima.

Matija Stipičević – Makarska

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

Razdoblje od polovice mjeseca svibnja do polovice rujna ove godine s obzirom na život i rad u Vicepostulaturi može se dijeliti na radno i praznično.

– U drugoj polovici svibnja najviše se radilo na pripravi drugoga broja našeg glasila za godinu 1988., a u prvoj polovici lipnja na tiskanju i razasilanju. Uz stanovite neprilike i malo zakašnjenje taj je broj ipak izšao za imendant sluge Božjeg, tj. za blagdan sv. Ante Padovanskog, da bi zatim bio brzo i razaslan.

– U okviru Marijine godine na razini Franjevačke provincije presv. Otkupitelja u središnjem samostanu Provincije, tj. u samostanu Gospe od Zdravlja u Splitu, dne 30. i 31. svibnja ove godine održan je simpozij pod nazivom »Štovanje Blažene Djevice Marije u Franjevačkoj provinciji presv. Otkupitelja«. Kao vjernom sinu i iskrenom ljubitelju Provincije organizatori simpozija dali su posebno mjesto našem Slugi Božjem. O njemu su predvidjeli jedno predavanje. Tako je i trebalo, budući da je o. Antić bio 39 godina odgojitelj svećeničkih pripravnika provincije (magister bogoslova), a više nego jedan drugi njezin član istaknuo se u svetosti života.

Prvoga dana simpozija predavanje pod naslovom »Sluga Božji o. Ante Antić i Marija« održao je vicepostulator dr. fra Stjepan Vučemilo. Oslanjajući se najviše na osobne duhovne zapise o. Antića i brojna pisma što ih je upućivao dušama koje je vodio stazama savršenstva, fra Stjepan je svoje predavanje podijelio u dva dijela: 1) Uloga Blažene Djevice u životu o. Antića, i 2) Marija u duhovnom vodstvu o. Antića.

U prvom dijelu posebno je istaknuo kako se o. Antić već pre godine svoga svećeništva sasvim predao Gospo po posveti koju je promicao s. Ljudevit M. Grignon de Montfort (»Sve u Mariji, s Marijom i po Mariji«). Već tada postao je »marljanska duša«, i takav je ostao do kraja života.

U drugom dijelu istaknuo je da je i svoje odgajanke kao i druge osobe koje su se povjeravale njegovu duhovnom vodstvu također poticao na potpuno predanje Mariji i svagdje širio pobožnost prema njoj.

Vicepostulator je zaključio svoje predavanje s tvrdnjom da je o. Ante Antić u štovanju Bl. Djevice Marije za svakoga kršćanina, a posebno za članove provincije kojoj je pripadao, živi primjer, uzor i poticaj.

– Uz druge posjetitelje koji se navraćaju u Vicepostulaturu, u zadnje vrijeme po službenoj dužnosti, ali i prijateljski, posjetile su je dvije vrlo važne osobe. Obavljajući kanonsku vizitaciju samostana Gospe Lurdske u Zagrebu, mp. o. Pijo Pejić, izaslanik vrhovnog poglavara franjevačkog reda, dana 21. travnja posjetio je grob i sobu o. Antića, a zatim i prostorije Vicepostulature. Živo se zanimalo kako stoji kauza o. Antića i što se poduzimlje da on što prije dode do oltara. Dodao je i rječi ohrabrenja u tom pogledu. – 26. svibnja pak Vicepostulaturu je pohodila časna majka Admirata Miklaužić, vrhovna glavarica družbe sestara »Naše Gospe«, kojih je članica i s. M. Asumpta Strukar, suradnica Vicepostulature. I časna majka s posebnom se pažnjom zanimala za rad u Vicepostulaturi, potičući na ustrajnost i duhovnu radost u tom poslu.

Uglednim posjetiocima Vicepostulatura od srca zahvaljuje!

– *Mjesečni molitveno-informativni sastanak štovatelja o. Antića u Zagrebu*, koji se od travnja ove godine održava u kripti crkve Gospe Lurdske, za mjesec lipanj ostvaren je u četvrtak 9. lipnja. Misu je predvodio vicepostulator. U propovijedi je govorio o Mariji u duhovnom vodstvu o. Antića. Vrlo atraktivna posebnost ovoga sastanka bila je u tome što se spominjao imendant našega Sluge Božjeg, budući da se samo nekoliko dana kasnije slavio blagdan sv. Ante Padovanskog. O. Ante Antić, naime, po zavjetu svojih roditelja dobio je ovo ime najprije na krštenju, a kasnije i kao redovnik prigodom stupanja u novicijat. Poslije sv. mise uz njegov je grob imendant o. Antića posebno istaknula s. M. Asumpta, a kao čestitku za imendant tri su sestre

»Naše Gospe« (s. Imakulata, s. Cecilia i s. Asumpta) skladno otpjevale duhovnu šansonu »Ti«. S gitarom ih je pratila gospođica Azra Ljumanović, koja je i autor teksta i glazbe ove šansone.

– U trodnevnoj pripravi za blagdan sv. Ante Padovanskog od 10. do 12. travnja vicepostulator je boravio u župi Turjacima kod Sinja. U više navrata govorio je o našem Slugi Božje. O tome donijet ćemo izvještaj u sljedećem broju.

– U mjesecu srpnju bili su godišnji odmori pa je i Vicepostulatura bila zatvorena. Vicepostulator je, međutim, dio praznika proveo u župi Studencima kod Imotskog. Tamo je u pripravi za blagdan zaštitnika župe, sv. Ilike proroka, tri dana govorio o o. Antiću. Izvješće o tome donijet ćemo u sljedećem broju našega glasila.

– Početkom mjeseca kolovoza vicepostulator nastavlja rad u Vicepostulaturi, dok je s. Asumpta zbog nekih zdravstvenih smetnji teden dana proboravila u KBC Rebro, a potom se oporavljala u svojoj redovničkoj kući na Bokovačkoj cesti. Ona se preporuča u molitve štovatelja o. Antića.

OBAVIJEŠTI

MP. O. ŠIMUN ŠIPIĆ PONOVNO IZABRAN ZA PROVINCIJALA

Od 15. do 22. lipnja ove godine u Splitu se slavio kapitol Provincije presv. Otkupitelja. U skladu s pravnim normama i Vicepostulatura o. Ante Antića uputila je svoje izvješće o radu i nekoliko prijedloga. Prijedlog da se u svim kućama provincije, župama i ustanovama zavede i svake godine slavi »Antićev dan« usvojen je i stavljen među zaključke kapitula.

Kapitol je bio izborni. Na čelu provincijske uprave za provincijala je ponovno izabran mp. dr. fra Šimun Šipić. Čestitamo! O Šipić je dobar poznavalac našega Sluge Božjeg. Bio mu je odgajanik, a potom i nasljednik na dužnosti magistra bogoslova, iako ne neposredni. Povodom 10. obljetnice smrti o. Antića na makarskoj teologiji, gdje je o. Šipić bio profesor, održao je predavanje pod naslovom »Magister u

očima magistra oca Ante Antića.« Kao provincial zdušno se zauzimaje za stvar o. Antića, redovito prisustvuje komemoracijama u Zagrebu, a – kako je čitateljima našega lista poznato – dva je puta kao provincial nastupao s govorom o o. Antiću: 6. ožujka 1983. i 15. prosinca 1985.

Računajući i dalje na njegovu potporu, o. provincialu želimo da s Božjom pomoći uspješno izvrši svoju vrlo odgovornu službu. Na tu nakanu za nj i njegove suradnike u upravi i administraciji molit će i štovatelji o. Antića.

O. PAVAO VUČKOVIĆ IMENOVAN ŽUPNIKOM I GWARDIJANOM

U župi i samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, uz koji se nalazi Vicepostulatura o. Ante Antića, ovoga ljeta izvršene su značajne personalne promjene. Mjesto dosadašnjeg poglavara samostana o. Ante Babića gvardijansku dužnost preuzeo je o. fra Pavao Vučković. Istodobno on je i ravnatelj župnika župe Gospe Lurdske. Mjesto o. Ante Pupića u sastav župnog osoblja imenovan je i već je preuzeo dužnost o. Mate Matić. Dok im čestitamo na preuzetim dužnostima, očekujemo da će i oni imati mnogo razumijevanja za promicanje štovanja našega Sluge Božjeg među vjernicima ove Gospine župe, a isto tako i za potrebe Vicepostulature. Na poseban način to se očekuje od novog gvardijana – župnika fra Pavla.

Uvjereni smo da će tako biti, budući da je o. Pavao već i do sada, kao župnik Otoka kod Sinja, među svojim vjernicima revno širio štovanje o. Ante Antića (vidi: DOBRI OTAC ANTIĆ, br. 4/87, str. 23-25). U to nas uvjerava i činjenica da je u nedjelju 28. kolovoza, kad se prvi put pojavio pred vjernicima svoje nove župe, na poseban način apostrofirao uzorni život i rad o. Antića u samostanu i župi Gospe Lurdske.

Molitveno-informativni sastanci štovatelja o. Antića u Zagrebu tijekom sljedećih mjeseci održat će se u kripti M. B. Lurdske: 8. rujna, 13. listopada i 10. studenoga.

O. ANTE ANTIĆ U IMOTSKOM

Što je Asiz, rodno mjesto sv. Franje Asiškog, za njegove sljedbenike u Italiji, to je, po sličnosti položaja, Imotski za franjevce Provincije presv. Otkupitelja u južnoj Hrvaskoj – Dalmaciji.

Smješten na obroncima ne baš visokih uzvisina koje Dalmaciju dijele od Hercegovine, gradić Imotski ili »Grad na gori«, kako ga rado zovu, lagano se izdiže nad pitomim Imotskim poljem kao što se Asiz diže nad prekrasnom Umbriskom dolinom. I kao što iz Asiza puca divan pogled na Umbrisku dolinu, tako se iz Imotskoga kao na dlanu vidi cijela uža Imotska krajina.

I još je po nečem Imotski sličan Asizu. U Asizu je trokatna bazilika sv. Franje, koja čuva njegove smrtnе ostatke, a u Imotskom prekr-

a Franjevi slike i ikone su u vlasništvu imotske franjevice, a crkva sv. Franje je u vlasništvu imotskih franjevaca.

sna trolađna crkva sv. Franje i lijepi imotski samostan, oboje nedavno obnovljeni, simboli i dokazi upornosti fratara i odanog imotskog naroda.

Povjesničari nam vele da su nad Imotskom krajinom 222 godine gospodarili Turci. Oslobođila ih se tek godine 1717. Cijelo vrijeme okrutnog turanskog gospodarstva franjevci su iz imotskog samostana duhovno vodili sav imotski kraj. Samostan je tri puta mijenjao svoje mjesto. Nekoliko je putao bio spaljen, fratri su bježali i u Primorje; ali se nisu predali! Godine 1738. iz Omiša vratise se u svoj prastari samostan sv. Franje u oslobođenom Imotskom. Upravo ove godine u mjesecu listopadu svečano će se proslaviti 250. obljetnica tog značajnog povratka.

U dogovoru sa sadašnjim mladim i okretnim gvardijanom, fra Antonom Madunićem, koji je ujedno revni župnik brojne imotske župe (župa danas broji oko 5.000 duša) i dekan imotskog dekanata sastavljenog od 22 župe, u pripravi za spomenutu obljetnicu, a u sklopu korizmenih pobožnosti, pred samu nedjelju Cvjetnicu, i u Imotskom su održani »Antićevi dani«.

Srednjoškolci imotske župe prate predavanje o o. Antiću

Župnik o. Ante Madunić tumači izložbu o. Ante Antića

Da su ovdje održani, postoji i poseban razlog. Sluga Božji o. Antić, kako ćemo kasnije istaknuti, jedno vrijeme boravio je u imotskom samostanu.

Vicepostulator kauze o. Antića, fra Stjepan Vučemilo, stigao je u Imotski u srijedu 23. ožujka 1988. U četvrtak 24. ožujka postavio je u vjeronaučnoj dvorani izložbu o Slugi Božjem, koja je tamo ostala nekoliko dana. Uz tumačenje vicepostulatorka o. Stjepana, župnika fra Ante i kapelana fra Dinka Bekavca i fra Jozu Čerleku izložbu su razgledali vjernoučenici koji su tih dana u više grupe dolazili ovamo na vjeronauk. I drugi vjernici Imotskoga nakon crkvenih obreda

tih dana rado su se navraćali u dvoranu i sa zanimanjem pregledali mesta i događaje prikazane u slici i pisanoj riječi u svezi sa slugom Božnjim o. Antićem.

Prvoga dana, četvrtak navečer, vicepostulator je u dvorani održao predavanje o o. Antiću srednjoškolcima župe Imotskog i drugim srednjoškolcima koji ovdje dolaze na vjeronauk.

Glavno spominjanje o. Antića ipak je bilo u petak 25. ožujka. Izjutra, budući da je toga dana bio i blagdan Marijina Navještenja, o. Stjepan je govorio o Gospinoj ulozi u životu o. Antića. Poslije podne nakon križnog puta, na koji se po tradiciji u crkvi sv. Franje okuplja velik broj vjernika, govorio je općenito o o. Antiću. Odgovorivši na pitanje tko su sveci i opisavši u kratkim crtama put jednog Božjeg ugodnika do oltara, razlagao je životni put o. Antića, osvrćući se napose na njegove osnovne ljudske, kršćanske i redovničko-svećeničke kreposti. Na kraju je, kao i na drugim mjestima, pozvao vjernike da bolje upoznaju ovaj divni lik, utječu mu se u potrebama i mole za njegovo uzvišenje na oltar. Na poseban način pozvao ih je da naruče i čitaju glasilo vicepostulature »Dobri otac Antić« i da uzmu njegove slike s molitvom za proglašenje blaženim i svetim, što su vjernici odmah učinili.

Vjernici u imotskoj crkvi slušaju o o. Antiću

Kako franjevci članovi imotskog samostana, tako i vjernici imotske župe u vrijeme »Antićevih dana« u Imotskome pokazali su mnogo zanimanja za našeg Slugu Božjeg, posebno kad su saznali da je o. Ante jedno vrijeme boravio u njihovu mjestu. Preko svoga revnog župnika obećali su da će se i dalje zanimati za njegov uspon na oltar i sa svoje strane pomagati taj uspon. O. Stjepan se na svemu tome toplo zahvalio, što i ovim putem rado čini.

U nadi da ćemo u našem glasilu drugom zgodom moći više napisati o boravku o. Antića u lijepom Imotskom, ovdje o tome donosimo samo nekoliko redaka.

O. Antić nije nikada bio dobra zdravlja. Bio je slabunjav već u sjemeništu, a – kako izvještaji vele poboljevalo je u novicijatu te posebno za filozofskog studija u Zaostrogu i bogoslovnog studija u Makarskoj od 1914. do 1918., kada je i glad harala. Obolio je od tuberkuloze pluća i češće je bacao krv. Zbog toga su ga starješine slale na zdravi i čisti imotski zrak. U Imotskome je nešto duže boravio godine 1919. poslije nego je, izabran za meštra novaka, morao zbog bole-

sti napustiti tu službu i povući se na liječenje. Iz te godine sačuvano je i njegovo originalno pismo od 12. kolovoza, koje govori o oskrbi imotske braće za njega i njegovo zdravlje.

Prema pisanim izvorima u Imotskom je boravio od 21. lipnja 1921. do 11. srpnja 1922. Kroz to vrijeme praktično je bio član toga samostana.

Makar je u Imotskom boravio radi oporavka, po svjedočenju Imočanina fra Vjeke Vrčića, koji ga je već tada upoznao, ljudi su ga brzo otkrili i oko njegove isповјedaonice počela se okupljati četica odabranih osoba koje ga nisu zaboravile sve do smrti. Koliko mu je zdravlje dopuštao, rado je pomagao u kićenju crkve i poučavao ministrante.

Oporavljen u Imotskom, mogao se povratiti u Makarsku i preuzeti napornu odgojiteljsku službu. Ali ni kasnije nije zaboravljao imotskog samostana, već je više puta na kraće vrijeme dolazio na odmor u lijepu fratarsku ogradu oko samostana, koristeći čisti zrak i provodeći dane u molitvi i sabranosti.

O O. ANTI ANTIĆU U ZAPADNOM BERLINU

Na području Zapadnog Berlina godine 1969. počela je djelovati hrvatska katolička misija, a godine 1975. u predjelu Kreuzberg u nekadašnjem isusovačkom samostanu osnovan je hrvatski dušobrižnički centar s crkvom sv. Klementa mučenika, koja je Hrvatima i Portugalcima dana na uporabu. Dušobrižništvo od početka vode svećenici članovi splitske franjevačke provincije presv. Otkupitelja. Ovoga trenutka voditelj je misije fra Vinko Marović, a uz njega kao dušobrižnici djeluju fra Duško Džimbeg i fra Milan Jašić te školske sestre franjevke sarajevske provincije, koje vode i dječji vrtić.

Nekoć je u Berlinu boravilo i do 15.000 naših radnika. Broj se u zadnje vrijeme nešto smanjio. Računa se, međutim, da samih Hrvata katolika još uvijek u Berlinu ima oko 8.000.

18

Od toga broja po prilici jedna trećina održava vezu sa spomenutim centrom i dolazi na nedjeljnu misu kako u crkvu sv. Klementa tako i još dvije filijalne crkve u Berlinu, Spandau i u Berlin Veddingu.

Na svim mjestima, a posebno u spomenutom centru, osim vjeronauka i liturgijskih slavlja često se organiziraju različite priredbe kulturnog i zabavnog karaktera. Uz različite grupe mlađih koje тамо nastupaju postoji i kulturno društvo »Mažuranić«. Povremeno se održavaju duhovne obnove i misije, a u zadnje vrijeme hrvatskoj je misiji dana mogućnost da se jedan sat tjedno koristi lokalnim radio-valovima.

U dogovoru s voditeljem misije o. Vinkom, u travnju ove godine u središtu pozornosti naših-

vjernika u Berlinu bio je sluga Božji o. Ante Antić. Za tu zgodu iz Zagreba je stigao vicepostulator fra Stjepan Vučemilo.

U petak navečer 15. travnja u dvorani Hrvatskog dušobrižničkog centra održao je predavanje o postupku za proglašenje blaženih i svetih po najnovijim crkvenim zakonima i praksi. S kratkim riječima osvrnuo se i na trenutačno stanje kauze o. Antića, a na kraju je odgovarao na mnoga pitanja nazočnih. Među tim pitanjima neka su se odnosila i na druge Božje ugodnike s naših strana. I u ovoj prigodi pokazalo se veliko zanimanje naših zemljaka za sve što dolazi iz domovine, pa i za naše nove svece.

U nedjelju 17. travnja o. Antiću imali su prigodu slušati svi hrvatski katolički vjernici koji su toga dana došli u crkvu sv. Klementa na nedjeljiju sv. misu. Na prvoj misi bilo je oko 900, a na drugoj oko 700 osoba. Vicepostulator je na obje misi najprije govorio općenito o svetosti u Crkvi, a potom je prešao na slugu Božjeg o. Antića i u kratkim crtama izložio tijek njegova zemaljskog života te opisao kreposti kojima se osobito odlikovao. Posebno je istaknuo da je o

njemu još za života kružio glas da je »svetac«. Taj glas treba i dalje ostati, ako o. Antića želimo imati na našim oltarima; drugim riječima, treba ga prenijeti na mlade naraštaje.

Stoga je i ovdje pozvao sve nazočne da bolje upoznaju ovog našeg duhovnog velikana, da mu se utječu u svojim potrebama i problemima od kojih ni oni, napose ovdje u tuđini, nisu oslobođeni. Posebno je preporučio životopise o. Antića i naše Glasilo, koje je i do sada u stotinjak primjeraka stizalo u tu hrvatsku misiju.

Nakon svake mise voditelj misije o. Vinko vrlo je uvjerljivo to isto preporučivao našim vjerenicima u Berlinu.

Na odlično organiziranim funkcijama na kojima se posebno isticalo skladno pjevanje pod ravnjanjem s. Miroljube i velik broj ministranata, pobožnost i pozornost vjernika, na obje misi u crkvi sv. Klementa, kao i prethodne dvije večeri, molilo se za beatifikaciju o. Antića, a poslije misa podijeljeno je više stotina njegovih sličica.

Na kraju treba istaknuti da su naši zemljaci u Berlinu istoga dana poslije podne putem

O. V. Marović i o. Stj. Vučemilo na Misi u Berlinu, 17.IV.1988.

Narod na misi u crkvi sv. Klementa u Berlinu, 17.IV.1988.

radio-valova mogli slušati razgovor o o. Antiću između voditelja hrvatske misije i vicepostulatora o. Stjepana Vučemila.

Na svemu što je u vezi s o. Antićem tih dana bilo organizirano u Berlinu vicepostulator se već na licu mjesta iskreno zahvalio o. Vinku

i njegovim suradnicima te samim vjernicima. To isto čini i ovim putem, apostrofirajući napose one koji su, uz voditelja misije, pridonijeli i svoj obol za troškove beatifikacije našega Sluge Božjeg.

»ANTIĆEVO TRODNEVLJE« U ŽUPAMA GRADAC I BRIST

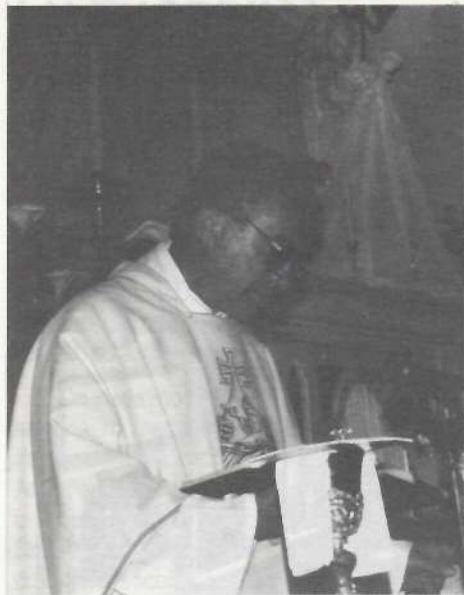
Podno surog Biokova, na krajnjem istočnom dijelu Makarskog primorja, nedaleko od mjesta Zaostroga, gdje je o. Ante Antić proveo dvije godine svoga filozofskog studija, pružaju se uz bistro more dvije franjevačke župe: župa arete u Bristu s istoimenim župnim crkvama.

Gradac i Brist nekoć bijahu carstvo vino-grada i maslinika. A danas? Svaki putnik koji se ili s istoka ili sa zapada primiče Jadranskom magistralom tom dijelu Podbiokovlja, uz ostatke

kamenih primorskih kuća, odmah opaža sivozeleni i plavobijele vikendice i hotele te bijele tornjeve dviju spomenutih crkava.

U njima su od 23. do 25. travnja ove godine održani vrlo uspjeli »Antićevi dani«.

Po zamisli revnog župnika franjevca o. Vladimira Tadića, koji i sam goji nezaboravne uspomene na Slugu Božjeg, Antićevi dani u Gradcu i Bristu trebali su biti novi oblik duhovne obnove obaju mjesta. Njima se, kako je župnik izjavio, »htjelo pokazati pravi duhovni smisao života i kako življenje vjere po primjeru o. Ante Antića ima svoj vječni sadržaj i najveću vrijednost«. Revni župnik, naime, i u Gradcu i u Bristu poduzima sve da se nabolje promijeni vjernički život

Župnik Gradca i Brista o. Vladimir Tadić

njegovih župljana, a mnogo poduzima i na materijalnoj obnovi vjerskih objekata. Uz česte duhovne obnove, stalni vjeronauk za djecu i srednjoškolce, jako podupire misijsku i karita-

tivnu djelatnost i širi vjerski tisak u župi. I 40 primjeraka našeg Glasila tamo se redovito šalje, a on sam za svoje župe izdaje 4 puta godišnje list »Slovo života«. Za tri godine, uz konačnu obnovu župne kuće, uspio je sa svojim vjernicima obnoviti i tri stare, gotovo demolirane crkvice.

»Antićevo trodnevље« u Gradcu i Bristu odvijalo se ovako: U subotu 23. travnja najprije u Gradcu, a potom u Bristu concelebrirali su vicepostulator o. Stjepan Vučemilo i župnik o. Vladimir Tadić. Vicepostulator je na oba mesta govorio o pozivu svih kršćana na svetost i o tome što sveci za nas znače. Nakon mise u Bristu slijedilo je predavanje o životu o. Antića popraćeno dijapositivima.

U nedjelju 24. travnja na oba su mesta sv. mise bile prije podne. Pod misama je o. Stjepan govorio o svetačkom liku o. Antića i o glasu svetosti koji je o njemu kružio dok je još bio živ, te se nastavio poslije njegove smrti; zbog čega je pokrenut i postupak da ga se stavi na naše oltare. I ovdje je istaknuo ulogu naroda u tome postupku, pozavavši vjernike da se mole na tu nakanu i da o. Antića zazivaju za pomoć u različitim kušnjama. U popodnevnim satima župnik je u obe crkve predvodio klanjanja pred Presvetim oltarskim sakramentom, moleći s vjernicima

Izložba o o. Antiću u Gradcu

Izložba o o. Antiću u Bristu

za proglašenje blaženim o. Antića. Iste večeri u Gradcu je vicepostulator, uz dijapositive, iznasio pojedine faze života o. Antića i što se sve poduzima da dođe na oltar.

U ponedjeljak pod večernjom sv. misom vicepostulator je, također u obje crkve, govorio o Gospu u životu Sluge Božjeg.

Vrijedno je napomenuti da je i izložba o. Antića najprije postavljena u Bristu, a potom prenesena u Gradac i da su je vjernici od najmlađih do najstarijih vrlo pozorno razgledali.

Više od kronološkog opisivanja događaja ovdje želimo posebno istaknuti da je spomenuto trodnevљe stvarno oživjelo svjetli lik o. Antića kod onih koji su ga u predratnim i ratnim danima vidali ne samo u Makarskoj, već koji put i ovdje i pred njim se ispovijedali. Također je pružilo mogućnost da ga upoznaju i oni, tj. mlađi, koji te sreće nisu imali. Bio je pravi užitak slušati nekoliko intelektualaca kako na kraju trodnevљa komentiraju poruku o. Antića današnjem svijetu. Jedan je od njih rekao: »Tko shvaća život svetosti o. Antića, ne može lutati bez veze i živjeti kako hoće. Upoznati o. Antića znači biti svjestan

čovjek, prihvati Evangelje i živjeti ga u potpunosti, biti prijatelj Božji i svakoga čovjeka, čineći dobro svakome!«

Osim toga, kao posebnost treba iznijeti da se u Gradcu i Bristu više nego na ikojem drugom mjestu zajednički molilo za proglašenje Sluge Božjeg blaženim i da su ovdje sami vjernici financijski najviše pridonijeli za troškove kauze, što je i sam župnik također učinio. Pored toga, župnik je jakim riječima nekoliko puta podupirao izlaganja i pozive vicepostulatora. To je učinio posebno na kraju trodnevљa kad je, skupa s vjernicima, ispevao »Tebe Boga hvalimo« u znak zahvale Presv. Trojstvu, koje nam je, kako reče, u naše vrijeme dalo takva duhovnog velikana u sluzi Božjem o. Antiću. Zahvalio je i vicepostulatoru, najavivši da će se od sada Antićev dan u obje župe slaviti svake godine 4. ožujka – na Antićev rođendan za nebo. To je ne samo vrlo pohvalno, već treba biti primjer drugima.

Za sve to i vicepostulator se od srca zahvalio kako župniku tako i njegovim vjernicima, a to isto čini i ovim putem.

I U TUČEPIMA SLAVLJENI »ANTIĆEVI DANI«

Prvo turističko mjesto od Makarske prema istoku jesu *Tučepi*. Mjesto je bilo naseljeno još za Ilira, a kršćanstvo se u njemu ukorijenilo već u VI. stoljeću. Da je tamo u prošlosti bujao kršćanski život, svjedoče brojne crkve, crkvice i kapele, od kojih neke datiraju iz XI. i XII. stoljeća.

Do nedavno stanovalo se uglavnom u zaselcima na padinama Biokova, koji kilometar daleko od mora. Tamo je bila i župna crkva sv. Ante Padovanskog te župna kuća. Godine 1965. u Tučepima je bilo 319 obitelji s 1. 400 vjernika. Šezdesetih godina našeg stoljeća i ova župa doživljava sudbinu i preobražaj Makarskog primorja. Tih godina, posebno nakon potresa 1962., nastaje prava seoba na Jadransku obalu, uz jednu od naših najdužih plaža. Uz privatne kuće, koje niču kao gljive, grade se i veliki hoteli. Lice Tučepa naglo se izmjenilo i ne samo urbanistički već i demografski i sociološki, što baš nije pogodovalo vjerskom životu.

U cilju očuvanja vjere trebalo je također nešto poduzeti. Franjevci provincije presv. Otkupitelja, koji još od turskog vladanja vode duhovnu pastvu u tom dijelu Podbiokovljia, godine 1978. izgradiše po sredini mjesta blizu mora novu župnu kuću, a župnici s narodom na istom mjestu novu crkvu posvećenu sv. Nikoli Taveliću. God. 1976. završena je donja crkva, a zadnjih godina, za župnikovanja fra Marija Jurišića, sazidana je i gornja crkva, koja čeka na konačno uređenje i puštanje u uporabu.

Ime sadašnjeg župnika fra Marija Jurišića čitateljima ovoga Glasila već je dobro poznato po njegovim »razgovorima« koje redovito donosimo pod rubrikom »Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića«. Po priznanju mnogih, ti su »razgovori« vrlo zanimljivi, rado se čitaju i ugodno doimljaju. A i sam fra Marijo velik je poklonik našega Sluge Božjeg, svojim vjernicima o njemu često govori, naručuje i redovito isplaćuje lijep broj primjeraka našeg Glasila.

Zbog svega toga nije bilo teško organizirati »Antićeve dane« u fra Marijevoj župi. Nemajući drugog slobodnog termina, vicepostulator je predložio da se održe u subotu 30. travnja i u nedjelju 1. svibnja. Fra Marijo je ponudu rado

Vjernici u Tučepima prate predavanje o o. Antiću

Župnik Tučepa o. Marijo Jurišić

prihvatio, iako vrijeme zbog prvomajskih praznika nije najbolje odgovaralo. Nekoliko dana prije prvog svibnja škole na području župe već su prestale raditi, pa je bilo teško okupiti vjeroučenike na predavanja o o. Antiću.

No i pored toga, uz Marijevu zauzetost, Antićevi dani dobro su uspjeli. U gornjoj, još nedovršenoj crkvi postavljena je izložba o o. Antiću. Nju su pomlijivo razgledali svi tučepski vjernici, mlađi i stariji, koji redovito održavaju kontakt s crkvom.

U subotu 30. travnja vicepostulator je mlađima držao predavanje o Sluzi Božjem, a navečer pod sv. misom ponovno je o njemu govorio starijem svijetu.

U nedjelju 1. svibnja vicepostulator je najprije slavio sv. misu u Gornjem selu, u crkvi sv. Ante, za ono pedesetak osoba koje još gore borave. U 10.30 sati sv. misu u novoj župnoj crkvi sv. Nikole »na Kraju« župnik je predvodio, a o vrlinama o. Antića i o ulozi naroda Božjeg za njegov uspon do oltara govorio je o. Stjepan Vučemilo. Što je njegovu izlaganju nedostajalo, župnik je dopunio vrlo snažnim i zanosnim riječima. Kako jučer tako i danas u crkvi se javno molilo za proglašenje blaženim i svetim o. Ante. Vjernici su vrlo rado uzeli životopise o. Antića i njegove sličice.

Iz svega što se ova dva dana zabilo u Tučepima može se zaključiti da je mještanima te primorske župe vrlo draga što se radi na tome da se jednog uzornog franjevca, koji je dugo živio u

njihovoj neposrednoj blizini i često se navraćao u njihovo mjesto, a koga su neki stariji i osobno poznavali, stavi na oltar. Najvjernija grupa posjetilaca crkve obećala je i svoju suradnju.

Antićevi dani u Tučepima završili su u nedjelju navečer prikazivanjem filma pod nazivom: »Životni put o. Antića i njegov lagani uspon do oltara«.

Vicepostulator se već prije podne te ponovno ove večeri javno zahvalio o. Mariju na redovitoj pismenoj suradnji u našem glasilu, na tome što svoje vjernike upoznaje s kreposnim životom o. Antića i na izdašnoj finansijskoj pomoći za troškove glasila i troškove beatifikacije. To ponavlja i ovim putem.

O. ANTIĆ NA PROGRAMU PROSLAVE 300. OBLJETNICE CRKVE MARIJINA UZNESENJA U MIRLOVIĆU

Župa Mirlović Zagora jedna je od najvećih župa u sjevernoj dalmatinskoj Zagori. Smještena između dva brda u dalmatinskom kamenjaru, duga je 19, a široka 15 km. Župi pripada više sela, a ukupno broj nešto preko 500 obitelji s 2.000 stanovnika.

Stanovništvo se nekoć bavilo obradom škrte zemlje i uzgojem stoke, posebno ovaca. Danas se i ono otvorilo svijetu. Jedni rade u inozemstvu, a drugi se odseliše u Šibenik, Split i Kaštela. Život pak onih koji ostadoše na obiteljskim ognjištima, dolaskom električne energije, vodovoda i asfaltnih cesta uvelike se poboljšao.

Na sreću, taj nagli razvoj nije ugušio njihove vjernosti vjeri i kršćanstvu. Narod i danas lijepo posjećuje sve tri aktivne crkve u župi: župnu crkvu Gospina Uznesenja u Mirloviću, gdje je i župna kuća, pa crkvu sv. Mihovila Arkanđela u Pokrovniku i onu sv. Franje Asiškog u Pakovu Selu.

Prva spomenuta crkva nedavno je proslavila 300. obljetnicu svoga postojanja. Nekoć je služila za okupljanje vjernika na službu Božju iz desetak zagorskih sela. Kao građevina sva je od kamena isklesana od domaćih majstora. Više je puta obnavljana, a god. 1911. proširena je dvjema kapelama sa strane glavnog oltara.

Iskusni i revni župnik fra Augustin Krolo, s kapelanom fra Božom Gulićem, htio je tristotobljetnicu crkve u Mirloviću obilježiti na dva načina: potpunom obnovom crkve – izvana i iznutra – i duhovnom obnovom svojih vjerika. Kao odgajanik i vjerni štovalac sluge Božjeg o. Ante Antića, s kojim je kao mladi svećenik proveo dugi niz godina u samostanu Gospe Lurdске u Zagrebu, o. Augustin je od samoga početka cijeli pothvat materijalne i duhovne obnove stavio pod zaštitu o. Ante.

»ANTIĆEVO TRODNEVLJE« U SUMARTINU

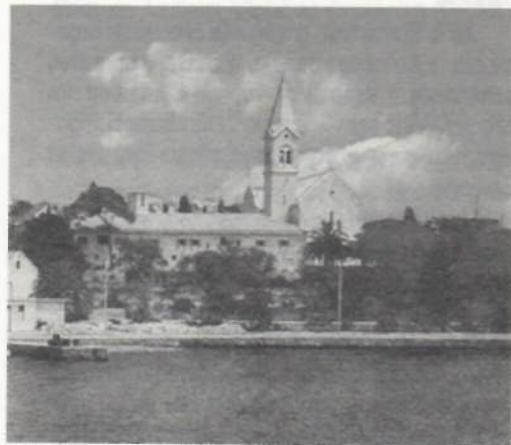
Sumartin je smješten u lijepoj uvali na istočnoj strani otoka Brača. Ime nosi po svome zaštitniku i patronu župe sv. Martinu, biskupu iz Toursa. Sredinom XVII. stoljeća većina sumartinskih obitelji, u bijegu pred Turcima, doselila je s makarske obale u ovu istočnu uvalu otoka Brača. Predvodili su ih franjevci, koji i sami odlučiše ostati na vrhu Brača. Godine 1697. počeli su graditi samostan. Kako je zgrada bila nepriklad-

Razumljivo je stoga da je i u neposrednoj pripravi za proslavu 300. obljetnice crkve u Mirloviću (koja se slavila u nedjelju 8. svibnja) jedan dan posvetio našem Slugi Božjem. Bio je to četvrtak 5. svibnja.

Večernji pak program 5. svibnja sastojao se od svećane sv. mise, propovijedi i predavanja o o. Antiću nakon mise. Misu je s nekoliko drugih svećenika predvodio vicepostulator o. Stjepan Vučemilo. Pod misom govorio je općenito o svećima u Crkvi i o postupku da se dobije nove svece. Na kraju je pozvao ovaj vjerni narod da se moli na tu nakanu.

Nakon mise u zaista prepunoj crkvi, uz dijapositive, tumačio je životni put Sluge Božjega i pokazao što se do sada učinilo na njegovu usponu na oltar. Makar su uvjeti za ovakvo predavanje – posebno zbog prevelika broja ljudi – bili loši, narod je s velikim zanosom sve pratio. Vjernici su bili zadovoljni što poslije svega mogu dobiti i sličice o. Antića s molitvom za njegovo proglašenje blaženim. Mnogi su uzeli i njegove životopise te primjerke našega Glasila.

Na sve to poticao ih je ne samo vicepostulator, već i revni župnik fra Augustin. On se na kraju i javno zahvalio o. Antiću na očitoj pomoći kod obnove crkve i organizacije spomenutog jubileja. Riječ zahvale uputio je i vicepostulatoru, na što je ovaj, kako njemu tako i njegovu vjernom narodu, odmah uzvratio.

Župnik o. Srećko Vekić, sestre i gosp. I. Zelenović razgledaju izložbu o o. Antiću

na, god. 1747. počinju graditi novu, današnju zgradu. Na njezinim počecima radio je i narodni pjesnik fra Andrija Kačić Miošić. Samostan je više puta popravljen, a godine 1981. potpuno restauriran.

Godine 1913. uz samostan je sagrađena današnja vrlo lijepa kamena crkva sv. Martina.

Duhovnu pastvu od polovice sedamnaestog stoljeća neprestano vode franjevci provincije presv. Otkupitelja. Cijelo to vrijeme narod je ostao vrlo odan Bogu, Crkvi i fratrima. Samostan i crkva uvijek su bili u središtu njihova života. To se, iako u manjoj mjeri, može reći i za današnji naraštaj.

Ni u Sumartinu, dakle, nije bilo teško organizirati »Antićeve dane«. Sadašnji upravitelj samostana i simpatični župnik Sumartina fra Srećko Vekić sam je izrazio želju da se i njegovim vjernicima govori o svetačkom liku Sluge Božjeg.

U petak 6. travnja ove godine s izložbom o o. Antiću u Sumartin je stigao vicepostulator o. Stjepan Vučemilo. Izložba je odmah postavljena u prostoriju samostanskog dvoranu. Slijedilo je Antićevo trodnevљe. Tri dana pod sv. misom molilo se za njegovo proglašenje blaženim, govorilo o njemu i poticalo vjernike da ga bolje upoznaju i zazivaju u svojim potrebama.

26

Prve večeri o. Stjepan je govorio o općem pozivu svih kršćana na svetost i o svećima općenito. Druge večeri, u subotu, govorio je o Gospodnjoj ulozi u životu sluge Božjeg o. Antića i njegovoj pobožnosti prema Mariji, a u nedjelju na tri misama u ulozi Božjeg naroda u procesu postavljanja nekog Božjeg ugodnika na oltar. Život o. Antića, uz dijapositive, sumatinska mladež imala je prigodu upoznati prve večeri nakon sv. mise, a ostali vjernici u nedjelju.

Na kraju trodnevija stekao se dojam da su se Sumartinjani lijepo zainteresirali za o. Antića. Neki su se čak i vrlo oduševili. To su izrazili ne samo riječima, već i svojim preporukama u zagovor Sluge Božjeg, a neki i svojim novčanim prilozima za troškove beatifikacije i tiskanja našeg glasila.

Na završetku trodnevija o. Srećko se zahvalio vicepostulatoru na dolasku u Sumartin i na tome što je njegovim vjernicima tri dana govorio o Sluzi Božjem. Javno je obećao da će se o. Antić i dalje spominjati u Sumartinu i da će se Sumartinjani moliti Bogu za njegovo uzvišenje na oltar.

Riječ zahvale njemu, o. Jozi Dodigu, časnim sestrama Marijeti i Raheli i svim Sumatinjanim izrekao je i o. Stjepan, što i ovim putem od srca čini.

ŠTOVATELJI O. ANTIĆA PIŠU

Poštovani oče Stjepane!

Šaljem Vam obećana pisma koja mi je pisao sluga Božji pater Ante Antić. Veoma mi je drago da sam ih do sada (barem neka) sačuvala. S p. Antićem samo sam se dopisivala, a to mi je preporučila moja magistra iz novicijata s. Benjamina. Pisma iz 1961. dobila sam u Sarajevu, a ostala u Rimu, gdje sam boravila od kolovoza 1961. do 1967. god. Žao mi je što ih nemam više. Znate kako je kad se čovjek seli od mjesta do mjesta? Mnogo se toga mora smanjiti.

Veoma mi je drago ako će makar malo pomoći za proglašenje blaženim p. Antića. Ja mogu posvjedočiti i pohvaliti se da su meni osobno pismeni savjeti p. Antića mnogo pomogli u životu i da su pridonijeli da sam mogla biti sretna i vesela redovnica.

A kad sam bila voditeljica novakinja (1967. – 1973.), preporučivala sam novakinjama da se mole p. Antiću, a u poukama služila sam se njezovim pismenim savjetima sadržanima u pismima koja Vam sada rado darujem.

Sigurno nije slučajno što ste nama sestrama franjevkama u Kloštar-Ivaniću ovih dana malo opširnije prikazali život i duhovni lik p. Antića. Istoga časa nas nekoliko sestara počele smo moliti devetnicu p. Antiću za jednu našu mladu župljanku koja proživljava svoje zadnje dane u bolesti pluća i srca. I Vama preporučamo da je se sjetite u sv. misi ...

Želeći Vam što brži uspjeh u Vašem radu proslavljenje sluge Božjeg p. Antića, iskreno pozdravljam

Kloštar Ivanić, 26. I. 1988.

S. Leonarda Novak

Poštovani oče!

U ime naše majke Karmele, koja je odsutna radi osnutka naše nove kuće, zahvaljujem na Vašem cijenjenom pismu, a još više na posjetu, kojim ste nas duhovno obogatili prikazivanjem

dijapozitiva i riječima o našem ocu Antiću. Za nas koje smo ga osobno poznavale bila je to podvostručena radost, koja je probudila u svakoj pojedinoj nezaboravne uspomene na tog divnog Božjeg ugodnika.

Hvala Vam, oče, za sva požrtvovna nastojanja, uložene napore oko njegove beatifikacije i kanonizacije. Neka Gospodin sve to blagoslovi, da ga uzmognemo što prije častiti na oltarima svete Crkve.

Uz iskreni pozdrav u Kristu zahvalna zajednica sestara karmeličanki iz Kloštar-Ivanića.

Karmel sv. M. Terezije, 22. 4. 1988.

S. Terezija

Evo, opet Vam se javljamo. Mi se Vas bez iznimke svakoga dana sjećamo u molitvama da Vam Bog da milost da što prije uspijete u kauzi sluge Božjeg Ante Antića, pa da što prije bude proglašen blaženim. Kako bismo rado željeli vidjeti na oltaru našega dragog oca Antića, jer to bi bio najdomaćiji domaći svetac. Kako bih se rado pomolio pred njegovim oltarom! Daj Bože da to dočekam ...

Osijek, 21. lipnja 1988.

Prim. dr. Ladislav Vlašić sa suprugom Klaram

Poštovani oče!

Prilažem tri mala pisma dragog o. Antića, koja mi je svojedobno uputio. Ovih sam ih dana pronašao među svojim papirima. Neka i to bude mali doprinos u upoznavanju tog svetačkog lika, koji nas je u velikom broju zadužio svojom dobrotom i karizmom pronicljivosti u naš nutarnji svijet. Dao milostivi Bog da ga što prije ugledamo kao blaženika na našim oltarima!

Silba, 20. VI. 1988.

Don Žarko Brzić

USLIŠANJA – ZAHVALNICE – PREPORUKE

S velikim pouzdanjem preporučam se u zagovor sluge Božjeg o. Ante Antića za jednu osobitu milost.

Vjekoslava Vrcan – Makarska

Malo kasnije ista je osoba javila: Dobrom o. Antiću od srca zahvaljujem na primljenoj milosti po njegovu zagovoru. U cilju njegove proslave na oltaru prilažem svoj doprinos.

* * *

Onu milost koju sam po zagovoru sluge Božjeg dobroga o. Antića tražila, ja sam zaista dobila. Stoga mu se od srca zahvaljujem i za njegovu beatifikaciju šaljem svoj obol.

R. N. – Makarska

... Dao Bog po zagovoru njegova sluge o. Ante Antića da ovaj svijet nikada ne zaboravi izvora iz kojeg je potekao te smiren i upokojem povrati se na ognjišta svojih otaca!

Vinko Marović, voditelj hrv. kat. misije – Berlin

Zahvaljujemo se o. Anti Antiću na pomoći. I dalje se preporučujemo, a za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju prilažem svoj dar.

Milan i Marija K. – Zagreb

U znak zahvalnosti dobrom ocu Antiću šaljem svoj mali prilog u njegov fond. I nadalje mu se vrće preporučam za ustrajnost u teškim danima koji me prate uz vrlo teškog bolesnika moga muža.

Ana Kopun – Bjelovar

Prilažem svoj doprinos u znak zahvalnosti dobrom ocu Antiću.

Ivana Gorić – Zagreb (Horvatovac)

Šaljem svoj milodar na čast oca Ante Antića s molbom za ozdravljenje moga muža Mile.

Marija Aničić – Sumartin

Za obraćenje grešnika i mir u svijetu i da Duh Božji prosvjeti svaku dušu kojoj je potrebna Božja milost molim o. Antića, a za njegovu kanonizaciju prilažem svoj milodar.

K. B. – Zagreb

Dobrom ocu Anti Antiću mnogo sam se molila i veoma mi je pomogao u mojoj teškoj bolesti. U znak zahvalnosti za primljenu milost prilažem svoj doprinos.

Lucka Soko – Orašac

Pao sam. Duboki zarez rastvorio je tkivo potkoljenice do kosti u dužini od 11 cm. Izgubio sam oko jednu litru krvi. Povrijedio sam i kralježnicu. Zgnječen je prvi lumbalni kralježnjak. Nakon intervencije od strane hitne pomoći i kirurške ambulante našao sam se na kirurgiji s teškim bolovima, ali i u molitvenom predanju u volju Božju. Prognoze nisu bile nimalo ohrabrujuće.

Moralo je proći mjesec dana lječenja na kirurgiji da bih prohodao, pa dva mjeseca u »oklopu« od gipsa da bi izrastao most između kralježnjaka i još jedan mjesec terapije u toplicama. Lječnici su odmah kazali: »Ako sve i prođe dobro, bit će te nesposobni za rad barem šest mjeseci.« Ja sam, međutim, točno nakon četiri mjeseca dobio dekret za župu u kojoj je trebalo dovršiti gradnju crkve i župnog stana.

Mnogi su, pa i liječnici, iznenadjeni. Ja pak za moje brzo ozdravljenje zahvaljujem Bogu i zagovoru o. Antića. Svega nekoliko dana prije moga »slučaja« o njemu sam propovijedao u župi Gospe van grada u Šibeniku, a za vrijeme brojnih posjeta u mojoj bolesti preporučivao

sam mnogima, posebno č. sestrama, da mole zagovor o. Antića. Bio sam uvjeren da će mi, kao što mi je duhovno pomagao za života, ako je volja Božja da ozdravim, i sada pomoći. Svoje ozdravljenje i povraćenu sposobnost za rad prisujem intervenciji molitve. A onima koji me s radošću što sam zdrav susreću napominjem da sada nastave moliti u zahvalu. Na to potičem i ovim dopisom. A napisao sam ga potaknut iz moje nutrine da se zahvalim o. Antiću. Njemu ujedno preporučam i moju župu.

S. M. – Šibenik

Roditelji djevojke Marijane Huljev iz Primoštena, koja se već dugo i polako oporavlja od teške prometne nezgode, mole štovatelje o. Antića, posebno one koji dolaze na njegov grob, da je uključe u njihove molitve, a njezina baka, šaljući novčani prilog za fond o. Antića, Slugi Božjem preporuča potpuno ozdravljenje.

* * *

Zahvaljujem dragom Bogu po zagovoru presv. Majke Božje i o. Ante Antića za sve primljene čudesne milosti učinjene meni, mojoj majci Franciski i svima mojima, posebno Jožici B.

Štefica Markulin – Ivančić – Ljubljana

Zahvaljujem dobrom ocu Antiću koji mi je pomogao kad sam se prevrnula s autom i našla pod cestom da sam se, zazavavši njegovu pomoć, mogla sretno izvući iz auta, ostati neozlijedjena, a auto gotovo neoštećen.

Katica Mihaljević – Postira

Zagovoru sluge Božjeg o. Antića preporučam Marka, sina Z., koji je pretrpio tešku prometnu nesreću i sada se nalazi na dugom liječenju i bolovanju. Ujedno molim dobrog Oca da pomogne mojoj nećakinji i cijeloj našoj obitelji.

B. D. – Zagreb

Zahvaljujući na dosadašnjoj pomoći i dalje se preporučam zagovoru sluge Božjeg o. Antića. Uz prilog za njegovu beatifikaciju.

Vinka Jurjević – Kruševo

Našemu dragemu očetu Antiću se iz srca zahvaljujem za mnoge milosti ki sem jih prejela na njegovo priprošnjo v hudih stiskah in življenjskih nevarnosti ter se mu naprej priporučam.

Marija Brundula – Maribor

U zahvalu M. B. Lurdskej i slugi Božjem o. Anti Antiću šalje svoj novčani prilog

Katarina Rukavina – Zagreb

Dobri otac Antić ponovno mi je pomogao u sređivanju mojih obiteljskih prilika. Uz prilog za njegovu beatifikaciju i dalje mu se preporučam.

M. B. – Split

Hvala od srca mom dobrom ocu A. Antiću. Uz moj mali prilog

Jaka Papak – Split

Oče Antiću! Pomaži me iz neba svojom zaštitom u mojim križevima.

Amalija Novak – Zagreb

Dobri oče Antiću, zahvaljujem Tebi i nebeskoj Majci na isprošenoj milosti od Boga – za doživljenu radost dolaska na svijet našeg četvrtog djeteta. Ono se sretno rodilo i pored svih teškoća koje su mogle biti opasne za majku i dijete. I dalje u Vaš zagovor preporučam svoju obitelj. Vjerujem da će dragi Bog po Tvojem zagovoru i zagovoru nebeske Majke uslišati još jednu moju molitvu.

Nikica Borojević – Sumartin

Dobri oče Ante Antiću, moli za me, moju obitelj i obitelj cijelog svijeta da više ne padaju bombe mržnje i nenavladnosti, već mira, ljubavi i sloga!

Marija Stipičević – Makarska

PETAR BARBARIĆ

PRIMJERAN ŠTOVATELJ SV. JOSIPA

Vicepostulator kauze sluge Božjeg o. Ante Antića fra Stjepan Vučemilo zaželio je da za list »Dobri otac Antić« napišem članak o služi Božjemu Petru Barbariću. U tom se vrijednom listu uz o. Antića pomalo predstavljaju i drugi hrvatski duhovni velikani. Taj je pothvat vrijedan svake hvale i poštovanja. Tko god voli Crkvu u Hrvata, promicat će štovanje Božjih slуга iz našega naroda. Uz posebnu brigu za štovanje jednoga duhovnog velikana, možemo uz malo dobre volje učiniti nešto, barem povremeno, i za druge hrvatske duhovne velikane. U tom ozračju općega promicanja hrvatske svetosti gledam i na štovanje sluge Božjega Petra Barbarića.

Duhovni su velikani naše najveće narodno blago.

Naše blago, postani nam dragو!

Petrov mini-životopis

Petar Barbarić rodio se u Gospinu mjesecu svibnju (19. V.) 1874. u seocetu Šiljevišta, u klobučkoj župi, blizu Ljubuškoga u zapadnoj Hercegovini. Njegovi roditelji Ante i Kata r. Tolj svoje su desetero djece uzorno kršćanski odgojili. Nakon izvrsno svršene pučke škole bio je

30

trgovački pomoćnik. Osjetivši u duši Božji zov u svećenike, pođe u travničko sjemenište. Među svojim je kolegama prednjačio u zdravoj pobožnosti i marljivu učenju. Upravo je on najviše pridonio da se u sjemenište uvela i sveta pričest na prvi petak u mjesecu i Velika devetnica prvih petaka.

Zanosila ga je misao kako će jednoga dana kao svećenik raditi za Srce Isusovo u svom narodu. No Bog je imao s njim drugu osnovu: dopustio je da mu u mladosti prekine nit života onda još neizlječiva bolest na plućima. Mlada ga je k sebi pozvao da bude uzor i zagovornik našoj mlađeži, a posebno sjemenišarcima i bogoslovima. Prije smrti izričito je obećao da će u nebu moliti za mlađež, napose hrvatsku. Dva dana prije smrti ispunili su se želja da položi isusovačke redovničke zavjete. Umro je u Travniku 15. travnja 1987. na Veliki četvrtak – dan Presvete euharistije, koju je izvanredno častio.

Brojna uslišanja na njegov zagovor zbivaju se sve do u naše dane, i to sve više. O njima piše list »Biltén Petra Barbarića«, koji izlazi u Zagrebu dva puta godišnje, na proljeće i u jesen. Središte Petrova štovanja jest Travnik, gdje se četvrtak jednostavno doživjava kao dan Petra Barbarića. Najviše hodočasnika dolazi na Petrov prvotni grob na Petrovo preko – 10. 000. Služe se 3 svete mise. Na prvi četvrtak od travnja do listopada također se služi sv. misa, a od ove godine travnički župnik vlč. Vinko Vidaković uvodi sv. misu i na sve četvrtke u srpnju i kolovozu, jer broj hodočasnika sve više raste. Uz sv. misu hodočasnici imaju priliku i za ispovijed.

Petrov je životopis preveden na nekoliko stranih jezika, pa mu se štovanje raširilo i preko granica domovine. Vodi se crkveni postupak da ga Crkva proglaši blaženim.

Davna odluka i sadašnja situacija

Prošle su se godine navršila 3 stoljeća otkad je Hrvatski sabor u Zagrebu – na žarku preporuku i uz temeljito obrazloženje tadašnjega zagrebačkog biskupa pavilina Martina Borkovića – jednoglasno izabralo sv. Josipa za zaštitnika naše hrvatske domovine. Tu je odluku

potvrdio i hrvatski episkopat 1982. To ne smije biti za nas mrtav povijesni podatak. To treba biti za nas kao narod trajna unutarnja veza sa sv. Josipom. Trebamo se u prvom redu moliti sv. Josipu za naš narod. Posebno bi svaka srijeda, dan sv. Josipa, trebala biti obilježena tom molitvom. Molitva za narod najljepši je izraz zdravog rodoljublja, koje poštuje svaki narod. Molitvom možemo najviše pomoći svome narodu. A u ovome trenutku posebno nam je kao narodu potrebna Božja milost. Mi kao narod umiremo. Na tu avet smrti koja prijeti našem narodu upozorio je i naš uzoriti kardinal Franjo Kuharić u svojoj ovogodišnjoj korizmeno-uskrsnoj poslanci. Zatvorili se izvori života. Preplaviše nas pobačaji. Znadem da u ovome trenutku treba sustavno raditi na preporodu naših obitelji. Ali znam i to da se u prvom redu treba mnogo moliti. »Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji« (Ps 126). Kad je Mojsijev molitveni zahvat mogao spasiti Izabrani narod od propasti, moći će i zagovor sv. Josipa očuvati hrvatski narod od izumiranja. Zar nije Josipov utjecaj na Božju dobrotu i moć veći od Mojsijeva? Pitanje je samo imamo li povjerenja u Josipov zagovor.

Petrova »josipovka«

Krasan primjer povjerenja u sv. Josipa dao nam je Petar Barbarić. On je u Duhu Svetom tako duboko spoznao i tako žarko zavolio sv. Josipa da jednostavno bez njega nije mogao živjeti. Svaka njegova životna potreba na tjelesnom, školskom ili duhovnom području bila je za njega povjerljiv pristup sv. Josipu. Toliko je milosti primio zagovorom poglavara Sv. obitelji da je posegnuo čak za posebnom bilježnicom koju je njemu u čast prozvao »Josipovkom«, a u kojoj je nanizao brojne milosti primljene Josipovim zagovorom. Mjesec zadnje godine svoga života svake bi srijede molio 7 Očenaša zaštит-

Napomena:

Na adresi Vicepostulature Petra Barbarića, Fratrovac 38, 41000 Zagreb (tel. 041/222-363) možete nabaviti: sličice Petra Barbarića s podacima o njemu, devetnicom njemu u čast i molitvom za beatifikaciju; razglednice Petrova prvotnoga groba u Travniku, »Bilten Petra Barbarića«, broj 110 od 25. svibnja o. g. i razmatranja o Petru Barbariću p. Josipa Antolovića »S Petrom Barbarićem kroz godinu dana«.

niku dobre smrti sv. Josipu. Zbilja je josipovski sretno umro: zadnja mu je riječ bila »ISUSE«, a zadnji mu je pogled počivao na kipu Majke Božje Lurdske i slici Presvetoga Srca Isusova. Blago njemu!

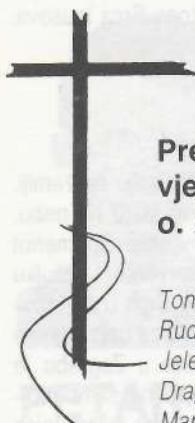
Petar pomaže

Petar je vjerno vršio Božju volju na zemlji. Bog za uzvrat ispunja Petrovu volju na nebu. Petar je postao moćan zagovornik. Spomenut ču neke njegove uspješne intervente. U ožujku prošle godine gospoda Zlatka Šmit u Dubrovniku pismeno se zahvalila Petru za ozdravljenje od sljepoće. Prije dvije godine u Zagrebu je jedan mladić ozbiljno pomiclao na samoubojstvo. Kad je za to čula časna sestra milosrdnica Eksuperija, čijega je brata Petar spasio od očite smrti u zadnjem ratu, reče: »Imat će Petar Barbarić posla!« Počela se Petru moliti i malo nakon toga dotični je mladić pošao na skrušenu ispovijed i započeo sreden život. Jedna žena iz Koprivnice javila se prošloga prosinca s punim imenom i prezimenom; piše kako joj se muž prestao opijati nakon što se počela za nj moliti Petru Barbariću.

Studenti se često zahvaljuju za sretno položeni ispit po Petrovu zagovoru. Naš misionar u Indiji p. Ante Gabrić svoje duhovno zvanje zahvaljuje Petru. Mogu se Petru utjecati u zagovor i čitatelji ovoga članka za razne potrebe. Ja bih ovaj put posebno izdvojio jednu: da Petar izmoli svom hrvatskom narodu, koji je on žarko ljubio, ono veliko spasiteljsko i obnoviteljsko molitveno povjerenje koje je bilo blistavi ures »divnoga mladića«, kako je Petra nazvao naš kardinal Stepinac. Neka Petrov, a još više Josipov zagovor obnovi kršćanski život hrvatskih katoličkih obitelji, posebice dnevnu obiteljsku molitvu, te nam tako lijepu našu domovinu učini još ljepšom.

P. Vladimir Pribanić, D.I.

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u vječnost štovatelji o. Antića:

Tonka Ivušić – DUBROVNIK
Rudolf Matz – ZAGREB
Jelena Opitz – ZAGREB
Dragan Karalić – ZAGREB
Marija Rajčić – METKOVIĆ

**GOSPODINE,
UDIJELE IM POKOJ VJEČNI!**

† RUDOLF MATZ

Među štovatelje sluge Božjeg o. Antića gore smo stavili i slavnog hrvatskog skladatelja pok. Rudolfa Matza.

Postoji za to vrlo opravdan razlog. Navest ćemo ga na kraju ovog kratkog prikaza. Prije toga pak prenijet ćemo za naše čitatelje nekoliko podataka o pokojniku koje je prigodom njegove smrti donio »Glas Koncila«.

»U noći s ponedjeljka na utorak, 21./22. ožujka, umro je Rudolf Matz, hrvatski skladatelj, violončelist, komorni glazbenik, teoretičar i pedagog, publicist, folklorist i pjesnik. U svijetu je postao slavan i poznat po svojoj školi violončela, u kojoj je na modernim principima omogu-

32

ćio učesnicima da se razviju ne samo tehnički nego i umjetnički. Njegova škola osobito je raširena u Americi; upravo je bio pozvan na 1. Svjetski kongres violončelista u Washington, koji će se održati pod pokroviteljstvom Nancy Reagan. Zbog svog ugleda pozivan je za člana žirija na mnogim međunarodnim glazbenim natjecanjima (»Čajkovski«, u Moskvi i »Gaspar Cassado« u Firenci).

Našoj javnosti manje je poznato da je Matz obilno skladao i duhovnu glazbu. U popisu njezinih djela 38 ih je duhovnog karaktera. Svoju prvu misu skladao je 1916., kad je imao samo 15 godina ... Ukupno je skladao 14 misa ...

Matz je skladao po nadahnuću, a jer je volio život, volio je više Božić od skolastičke teologije. Zato gotovo polovicu njegovih duhovnih skladbi tvore božićne pjesme, bilo narodne preuređene bilo njegove nove skladbe. Najslavnija je »Božićna priča«, glazbena igra u tri slike za koju je on napisao i tekst i glazbu, a koja se izvodila koncem 30-tih godina u Hrvatskom narodnom kazalištu uoči Božića ...

Matz je kao dječak ministirao u crkvi sv. Marka, jer je rođen u Mesničkoj. I tako je zavolio misu. No on je bio i športaš – trčanje na 100 m, treći na Balkanu. Te svoje brze noge 8 puta je iskoristio kao pješak – hodočasnik Majci Božjoj Bistričkoj, a Majci Božjoj Sljemenskoj (»Kraljici Hrvata«) skladao je posebnu pjesmu.

Naš dragi Macek (kako su ga od milja zvali) umro je u prvom »tjednu muke«, tj. Gluhe nedjelje, kada po liturgiji sva vesela glazba zamire a pokopan je na Blagovijest, blagdan »Zdravo Marije« koju je skladao u prvim danima prijateljevanja sa župom sv. Josipa.«

(»GLAS KONCILA«, br. 15/88 od 10. travnja 1988. str. 5)

A sada evo i razloga da ga donosimo među pokojnim štovateljima o. Antića.

Njih se dvojica vjerojatno za života nisu ni susreli. A možda jedan o drugome nisu ni mnogo znali?! Sprijateljili su se, međutim, pola godine prije Rudolfove smrti. Posrednik su bile velike štovateljice o. Antića magistra farmacije gđica Bea Derenčin i veliki ljubitelj i mecena

umjetnosti gđa Branka Doljanski. Jednog jesenskog popodneva, skupa s grupom njegovih poznanika, sadašnji vicepostulator čak se našao u stanu profesora Matza u Mesničkoj ulici u Zagrebu.

Tom prigodom zamolio je glasovitog skladatelja da komponira himan o. Antiću. U tu svrhu predao mu je i tekst himna koji je spjevala s. Marija od presv. Srca. (Donijet ćemo ga u jednom od slijedećih brojeva našega glasila).

Makar je već tada bio u prilično teškom zdravstvenom stanju, profesor je vrlo rado uzeo tekst i obećao da će ga što prije skladati.

Do realizacije, nažalost, nije došlo. Profesor Matz je prije umro!

Kao znak zahvalnosti za njegovu spremnost preporučamo ga u molitve štovatelja o. Antića, a suprugi pokojnika i svoj njegovoj rodini naša iskrena kršćanska sučut!

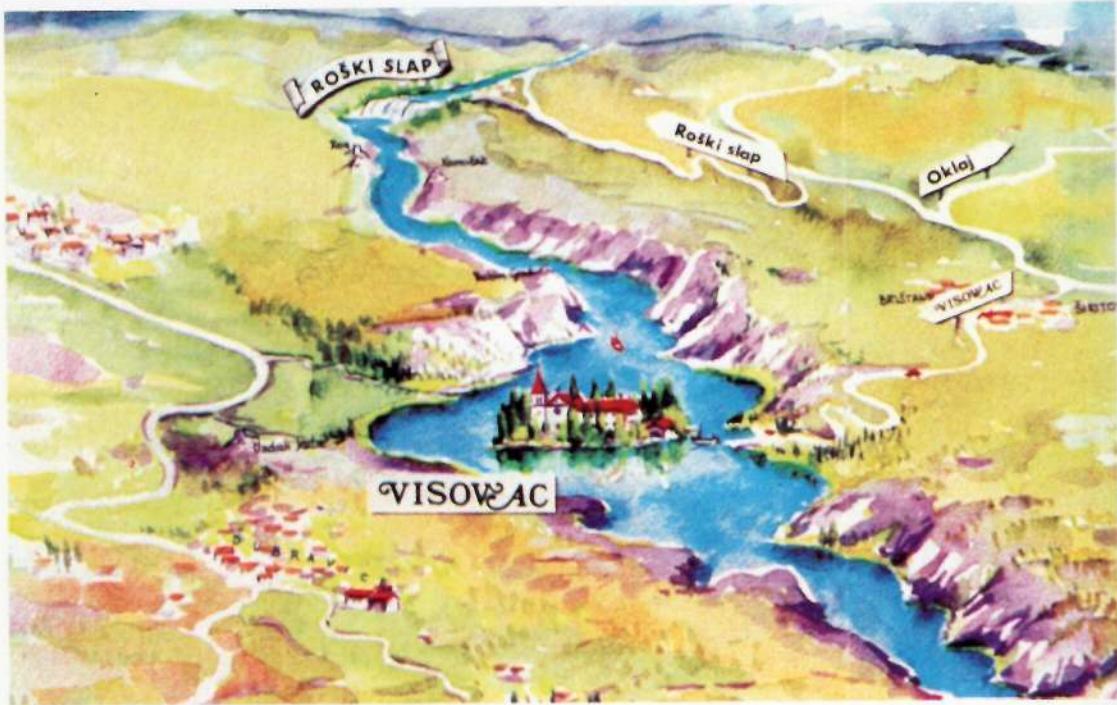
MILODARI

U fond Vicepostulaturee za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka svibnja do kraja kolovoza 1988.

Marija Brbić, ud. Frane – Tučepi (5.000); Kata Čović – Tučepi (1.000); Župa Tučepi (50.000); Katica Mihaljević – Postira (22.000); Katica Kubala – Našice (30.000); Župa Mirlović (80.000); Milica Dorotić – Sumartin (10.000); N.N. – Sumartin (5.000); Ivo Zelenović – Sumartin (10.000); Ivanka Šerka – Sumartin (5.000); Draga Stanić – Sumartin (22.00); Alojzije Perić – Sumartin (5.000); Dana Puratić – Sumartin (5.000); Desa Borojević – Sumartin (5.000); Samostan – Sumartin (20.000); Župa – Sumartin (40.000); Jelena Novak – Varaždin (500); Blanka Mokrović – Zagreb (8.000); N.N. – Zagreb (8.000); Katarina Rukavina – Zagreb (20.000); Zdenka i Dragan Karalić – Zagreb (10.000); Stefanija Rukavina – Zagreb (8.000); Obitelj Demšć – Zagreb (8.000); Marija Šagi – Zagreb (6.000); Ružica Đureković – Zagreb (4.000); Matilda Sulic – Zagreb (10.000); Josipa Živičnjak – Zagreb (20.000); Katica Osredički – Zagreb (50.000); N.N. – Omiš (50.000); Slava Leko – Proložac (2.000); Ana Radeljic – Proložac (2.000); Ana Matić ž. Mirova – Proložac (2.000); Mate Grbavac – Proložac (2.000); Ljerka Obrovac – Krašić (10.000); Pavica Puhes – Vukovar (3.000); N.N. – Trento (248.000); Obitelj Borović – Zagreb (13.000); Mara Ribičić – Dubrovnik (10.000); Marija Antolović – Rheinfelden (189.400); Marija Kalinić – Ston (4.000); Matija Stipičević – Makarska (5.000); Milica Šimić ž. Eugena – Proložac (14.000); Jolanda Mučić – Šibenik (20.000); Vjekoslava Vrcan – Makarska (20.000); R.N. – Makarska (10.000); Milka Živković – Zaton (10.000); Anka Mušić ud. Ante – Zaton (5.000); M. Kuterovac – Zagreb (20.000); N.N. – Zadar (180.000); Ivanka Gorić – Zagreb (50.000); Katica Mesić – Zagreb (5.000); Marija Kaštelan – Zagreb (5.000); Andelka Zaer – Zagreb (5.000); Bea Derenčin – Zagreb (40.000); Vjekoslav Žnidarec – Jovanovac (20.000); Ružica Ivezković – Zagreb (2.000); Marija Aničić – Sumartin (20.000); Amalija Novak – Zagreb (10.000); Josip Stošić – Zagreb (5.000); Ana Dragoević – Dubrovnik (5.000); Jasna Đenero – Dubrovnik (5.000); Ana Kopun – Bjelovar (5.000); Marija Baranović – Split (10.000); Andelka Čurko – Zagreb (1.000); o. Šimun Čugura – Živogošće (120.000); Ivka Kirinić – Zagreb (5.000); Milan i Marija K. – Zagreb (40.000); N.N. – Zagreb (10.000); Miljenka i Mario Damić – Matković 625.000); Stipan Mušterić – Offenbach (87.364); Barbara Matanović – Wuppertal (50.000); Jelica Latin – Vodice (10.000); Linda Grgić – Split (20.000); Lucka Soko – Orašac k/Dubrovnika (6.000); Ivanka Brnetić – Split (7.000); Dr. Ladislav i Klara Vlašić – Osijek (60.000); Vlč. Slavko Mikelin – Šibenik (20.000); N.N. – Zagreb (5.000); Vlatko Palinović – Sonković (10.000); Marica Lisac – Makarska (10.000); Mare Stanić Bakračeva – Baška Voda (15.000); N.N. – Baška Voda (8.000); Marija Brundala – Maribor (20.000); Katica Mijaljević – Splitska (12.000); Marija Švear – Petrinja (3.000); Ljubica Dominis – Benkovac (5.000); Marija Radić – Zagreb (5.000); Vjekoslava Labura – Šibenik (20.000); Marija Huljev – Primošten (50.000); Jaka Papak – Split (10.000); Župni ured – Studenci k/Imotskog (240.000); Marija Palinić – Sarajevo (7.000); Katica Jukić – Split (40.000); Magdica Pehar – Karlovac (10.000); Jelka Željko – Karlovac (12.000); Antun Pažitka – Zagreb (10.000); Miro Sambunjak – Zagreb (1.000); N.B. – Vancouver (110.000); Dragica Belak – Pieteronica (70.000); Marija Zadravić – Zagreb (7.000); Mara Babić – Zagreb (100.000); Zora Dorić – Osijek (15.000); Vinka Jurjević – Kruševo (5.000); N.N. – Zagreb (60.000); Stipe Barišić – Zagreb (50.000); Stanka Vidušin – Novalja (50.000); o. Tihomir Grgat – Rüsselsheim (75.000); Štefica Galančir – Bjelovar (7.000); Vinko Vujića – Bugojno (5.000).

U spomen svojoj sestri pok. Mariji Rajčić, koja je preminula 2. srpnja 1988., a za potrebe Vicepostulature, njezin brat Matiša Rajčić prilaže svoj dar u iznosu od 40.000 din.

Svim gore spomenutim darovateljima, kao i onima koji su poslali preplatu za naš list, Vicepostulatura i uredništvo od srca zahvaljuje!

OTOČIĆ VISOVAC na rijeci Krki.
Ovdje je Ante Antić god. 1911/12
proveo godinu novicijata

Iz izvješća o. Antića o novicijatu na Visovcu za Definitorij Provincije,
što ga je, kao privremeni meštar novaka, napisao 10. prosinca 1939.

Visovac je po prirodni leđi žgadan i slab i jednostavan
da je bio stvorjen za Novicijat. Drugi još jači razlog jest: sv. pukl.
R. Bl. Dj. Marije Majke Miloti koja se u Visovcu stvara. Baš u
svetištu Majke Miloti imam biti naš Novicijat.

Visovac, 10 - XII - 1939.

Fra Ante Antić.